XXIII. évfolyam 5. szám · Ára: 1 forint · 1967. február 2

Ludas Matyi

PIROSKA ÉS A FARKAS

— . . . és pont most ette meg nagyanyót, amikor szegénynek sikerült helyet kapnia egy szociális otthonban!

(Mese-revünk a 8—9-es oldalon)

Az éjszaka világa

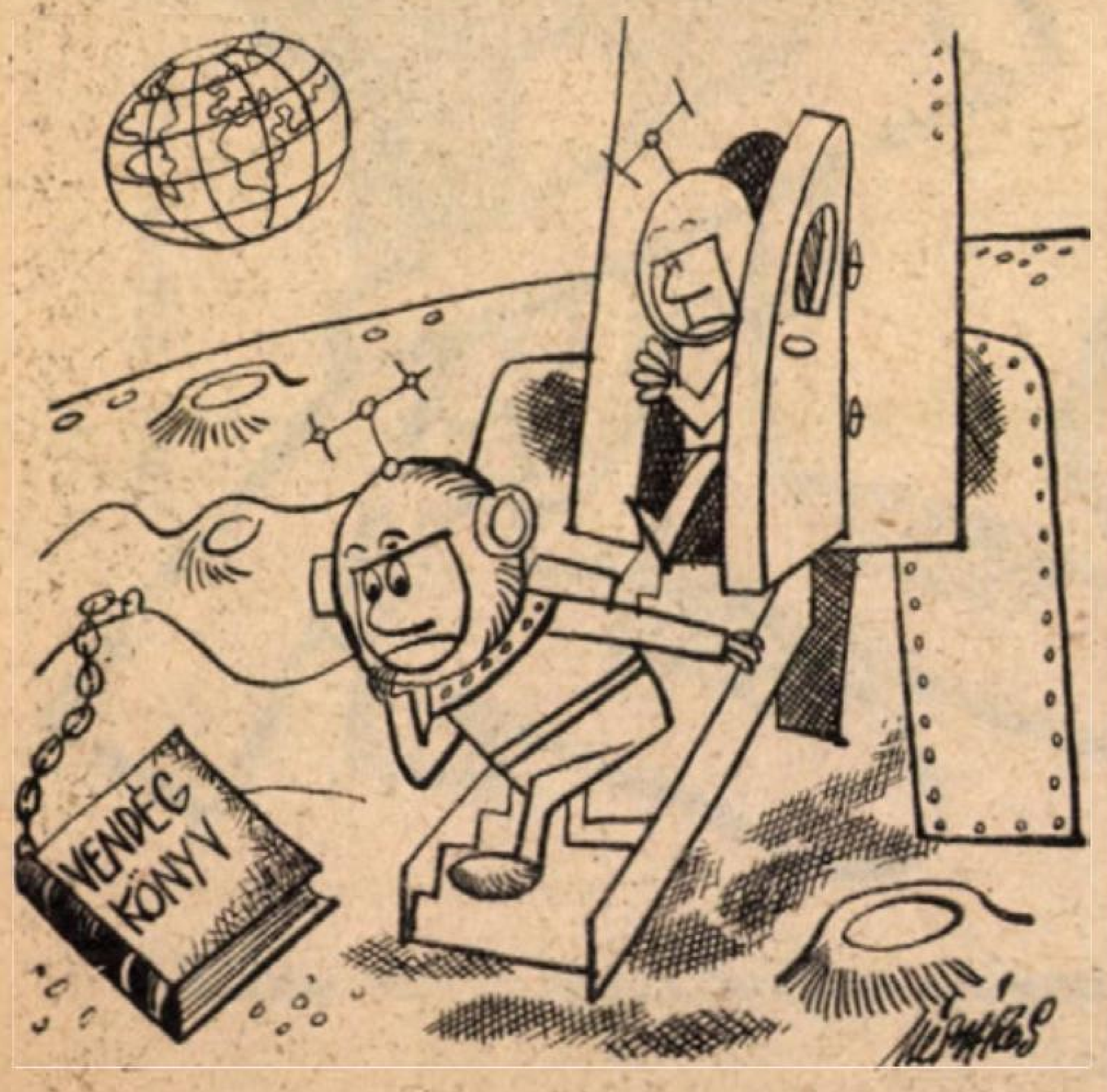
– Pénzt keresni nem is nehéz, csak nehéz igazolni, hogy honnan van . . .

Gondos titkárnő

– Csak figyelmeztetem, főkönyvelő kartárs, hogy az italszámlája eddig 268 forint!

Meglepetés a Holdon

nyelvi vetélkedő

A közelmúltban két nyelvi vetélkedőt láttam. Az elsőt, a játékos nyelvi versengés középdöntőjét, vasárnap este közvetítették a televízió stúdiójából. A másikra hétfőn reggel a házunkban került sor, mivelhogy Miszticsné, aki mellettünk lakik a harmadikon, rárázta a szőnyegét Vekterné száradó fehérneműjére.

A veszekedés módjából rögtön kitűnt, hogy előző nap mindketten nézték a televízióadást.

Vekterné például mindjárt eszperente nyelven kezdte:

– Egek! Mely fertelem! Felettem lelketlen egyed szennyes leplcket lenget! Fene egye e kezet, mely lenget!

– Kegyedet! – válaszolta Miszticsné, könnyedén beleilleszkedve a játékba. – Ember esztelen neje, emelettel lejjebb, reggelente ezt lehet! Delente nem lehet, meg estelente! Erre rendelet! Szevetnekem lengetve lesz! Mely esetben lent egyes nejeknek ez nem kellemes, tehetnek nekem egy tettet!

Vekterné az öklét rázta felfelé:

– Te cefet! Eszed beteg! Mennyezet repedjen feletted, ennek ezer eleme essen fejedre s egyebek!

– Eszperente felelet erre felesleges – legyintett Miszticsné. – Térjünk át talán a közmondásokra.

– Felőlem! – vont vállat a mélyben a másik versenyző. – Nem nőnek a fák az égig! Addig jár a korsó a kútra, míg össze nem törik. Jobb félni, mint megijedni! Találkozunk Philippinél! Habár felül a gálya s alul a víznek árja, azért a víz az úr!

Miszticsné gúnyosan felkacagott. Lefelé.

– Tessék, ez a műveletlen még azzal sincs tisztában, hogy mi a különbség az idézet, a szólás és a közmondás között! Egyébként fütyülök a fenyegetéseire. Amelyik kutya ugat, az nem harap! Bolond likból bolond szél fú. Pukkadj meg a neved napján!

– Bocsánat – jegyeztem meg –, ez az utóbbi szintén nem közmondás, csak amolyan szólásféle. Ezért magától is levonok egy pontot.

– Fogadatlan prókátornak ajtó mögött a helye! – mért végig dühösen a szomszédasszonyom, aztán leszólt a versenytársához. – Folytassuk szórejtvényekkel, jó?

– Jó! – érkezett alulról a beleegyezés. – Tudja, hogy mi a véleményem magáról? Maga egy: olajbányász teszi, plusz állathang.

Miszticsné töprengve ráncolta össze a homlokát.

– Fúr – súgtam. – Fúr és ia. Fúria.

– Tudom magamtól is! – utasította el sportszerűen az idegen segítséget. – Azt figyelje inkább, hogy most tőlem mit kap ez a némber!

Lekiáltott.

– Maga pedig egy személynévmás, plusz há betű, plusz még egy személynévmás. Na?

– Egyesszám vagy többes?

– Egyes.

– Kis türelmet . . . Tehén?

– Stimmt. Közben én a maga nevéből még egy anagrammát is csináltam. Összekevertem a Vekterné szó betűit, és képzelje, mi jött ki belőle?! Vén retek!

Méla csend, a másodikról nem érkezik válasz. Nézem az órámat, letelt a negyven másodperc.

Áthajolok a korláton.

– Mi lesz? – érdeklődöm. – Tud csinálni maga is Miszticsnéből anagrammát, vagy nem?

– Hát lehet?! – zokog alant Vekterné. – Hát lehet egy ilyen névből?!

– Sajnálom, akkor Miszticsné győzött. Azért ne tessék elkeseredni, nagyon magas színvonalú volt a verseny, erős mezőnyben a második helyezettnek sem kell restelkednie. Egy lö betűvel, természetesen.

Kürti András

MINDENFÉLE

A legkényelmesebb hála az utókoré.

*

Az orvos azért nem szeret beteg lenni, mert fél az orvosoktól.

*

Alkalom szüli a becsületes embert.

*

Sokba kerül az emberiségnek a fegyverkezés, de úgy látszik, megéri.

*

A hallgatás bölcsessége mindenki rendelkezésére áll.

*

Tövis van rózsa nélkül is.

*

Ha félünk az öregségtől, miért szeretnénk megöregedni?

*

X nagyon sértődős. Hát még ha bántanák!

F. L.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSEKKET KÉRÜNK

A nagykőrösi szövetkezeti és állami bérházak vízszolgáltatásával kapcsolatos ügyeket 1966. februárjáig a Nagykőrösi Községgazdálkodási Vállalat intézte. Beköltözésünk idején kaptunk egy felhívást, miszerint 20 forint a havi vízdíjátalányunk, és az ehhez szükséges csekket előre mindig megkaptuk.

Újabban az ügyek intézését átvette a Budapesti Vízművek. Azóta kéthavonként megjelenik nálunk két díjbeszedő a 40 forint beinkasszálása végett, több-kevesebb szerencsével. Ugyanis a kb. 200 lakó közül nagyon kevés tartózkodik otthon, mivel csaknem mindannyian dolgozunk, és csak este 5 óra után találnának meg bennünket, ekkor viszont az ő vonatuk már Budapest felé jár.

Minden esetben kapunk egy felszólítást, hogy ekkor, és ekkor tartózkodjunk otthon a vízdíj kifizetése érdekében, mert ellenkező esetben kénytelenek lesznek a vízszolgáltatást megvonni.

Nagyon kérjük a Vízműveket, ne kívánják tőlünk, hogy évente 6 napot a szabadságunkból arra fordítsunk, hogy a díjbeszedőt várjuk, azt

hiszem, ezt ők sem tennék meg a helyünkben.

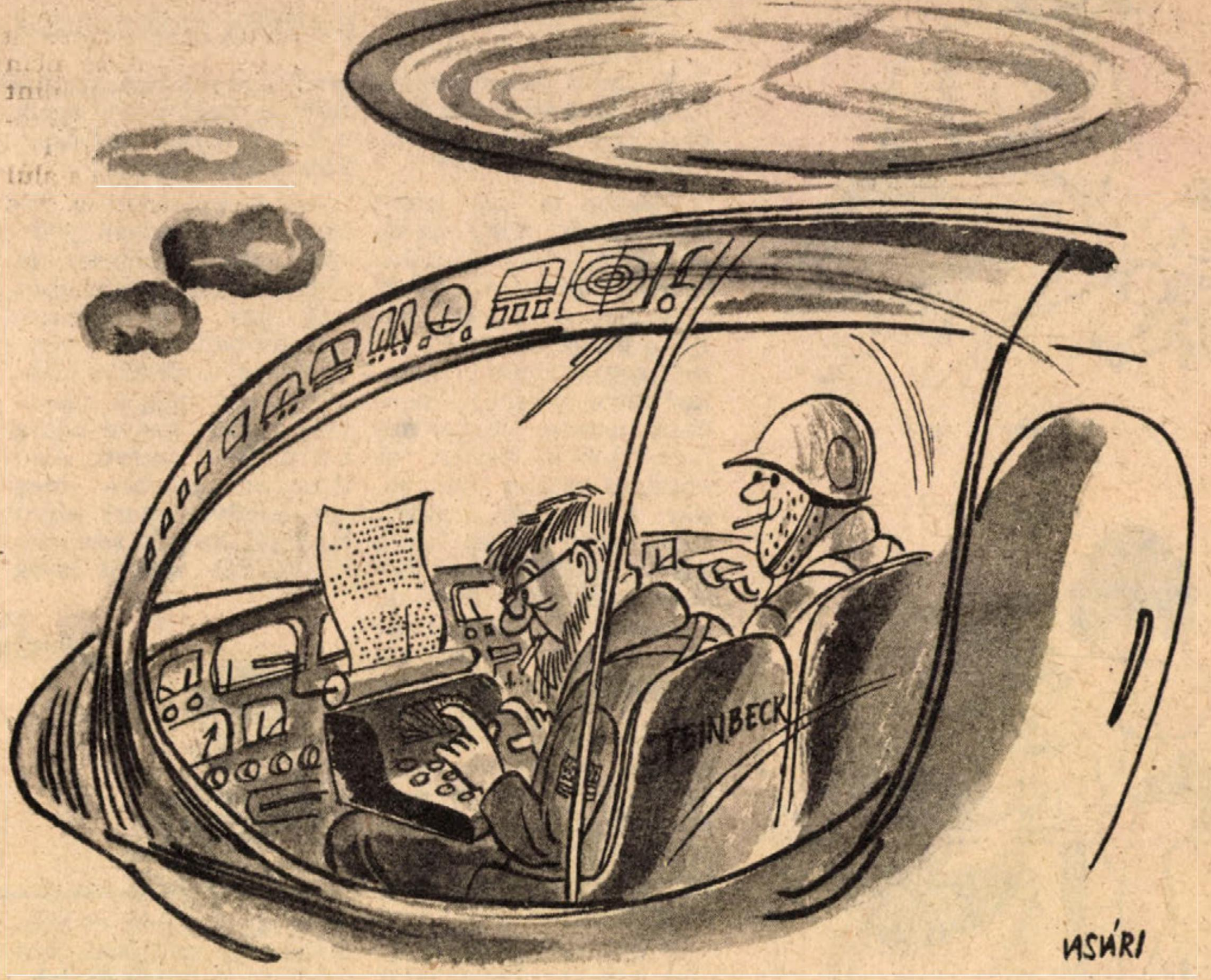
Mennyivel egyszerűbb lenne, ha negyedévenként küldenének 3 csekket, és arra mi befizetnénk havonta az esedékes 20 forintot. Megtakarítanák két dolgozó kiszállási költségét, és minket is mentesítenének az állandó zaklatástól!

özv. Józan Kálmánné
Nagykőrös,
Kecskeméti u. 3/a.

Vasvári Anna rajza

John Steinbeck Vietnamban

A Nobel-díjas amerikai író általános felháborodást keltő, agresszív szellemű cikkeket írt a vietnami háborúról.

– Bravó, mester! Mindenki azzal gyilkol, amivel tud . . .

Óvjuk EGÉSZSÉGÜNKET!

Télen több a beteg, mint nyáron. Járvány ugyan nincs, de vannak tömeges megbetegedések, ami egészen más, de mégis kellemetlen. Fontos tehát, hogy az ember jobban vigyázzon az egészségére télvíz idején, mint a kellemesebb éghajlatot biztosító évszakokban.

Sajnos, az egészség titka manapság némileg bonyolultabb, mint a múltban volt. Manapság nem elég, ha az ember ésszerűen öltözködik, kerüli a mérgezett ételeket, és nem ugrik le a tizedik emeletről. Más elővigyázatossági intézkedésekre is szükség van, ha meg akarjuk őrizni egészségünket, és jó kedélyünket. Az orvosi tanácsadás paradicsomi bőségében talán az én tanácsaim sem lesznek feleslegesek.

Vigyázzunk arra, hogy ne teljesítsünk hadi szolgálatot mint amerikai katonák Vietnamban. Ez az éghajlat nagyon egészségtelen. Levegőváltozásra van szükségük azoknak is, akiket egy egészségtelen utazási politika oda vetett. Sokan elégetik a katonai behívójukat. Ez helyes megelőző módszer. A meggyújtott behívó tüze megégetheti a körmünket, de az ellenséges tűz még veszélyesebb.

Ha Nigériában élünk, ne csatlakozzunk se az Ibo-, se a Hausa-törzshöz. Inkább folytassunk törzs-idegen egyéni életet, próbáljunk kitűnni a tudomány, a zene, az irodalom, a sport, vagy a kertészkedés területén, de vonjuk ki magunkat faji zavargásokból. Nagyon egészségtelen!

Abban az esetben, ha történetesen az angol kormány tagjai lennénk, ne akarjunk mindenáron csatlakozni a Közös Piachoz. A valószínű visszautasítás aláásná önbizalmunkat, és idegösszeomláshoz vezetne.

Igyekezzünk elkerülni azt, hogy algériai emigránsok legyünk. Ez egyike a legveszélyesebb betegségeknek, amelyek életünket fenyegetik.

A tejtermékek nagyon egészségesek, a húsevés ennál ártalmasabb. Így például Indiában óvakodjunk attól, hogy tehenet vágjunk le, mert könnyen kórházi kezelésre szorulhatunk, s Indiában kevés a kórházi ágy.

Ha Amerikában gyilkosságnak vagyunk szemtanúi, ne csak a meghűléstől óvakodjunk a huzatos utcán, hanem attól is, hogy tanúskodjunk. Igaz, hogy Amerikában a tanúskodás megóvja az embert az aggkori betegségektől, de a gerontológiai meggondolások talán még ráérnek.

A tudás hatalom, de ha a Kennedy-gyilkosságról tudunk valamit, akkor nincs az a hatalom, amely megakadályozná, hogy ezt a tudásunkat sírba ne vigyük. Tehát kíméljük hangszálainkat!

Általában legyünk óvatosak! Például ne igyunk fertőzött vizet egy süllyedő hajón algériai állami pénzzel a zsebünkben, miközben összeesküvést szervezünk Mobutu táborok ellen!

Feleki László

Ki mit tud?

– Ki lehet az apja?

Hol a hiba?

– Gizikém, lehet, hogy benned van a hiba, velem mindig olyan szépen beszél a főnök...

BAKTÉRIUMÖLŐ PORSZÍVÓ

A technika és a sterilizálás rohamléptekkel halad előre. Angliában már baktériumölő porszívót dobtak piacra. A beszívott szemét baktériumait ibolyántúli sugárzás pusztítja el. Mi is gyárthatnánk legalább hagyományos seprűt, de ha ez nem megy, steril szemetet hozzunk forgalomba.

a pénz

(LACIKA MONOLÓGJA)

A múlt héten dolgozatot írtunk a suliban, az volt a címe, hogy: „Az én szüleim".

Először is azt írtam meg benne, hogy az én anyukám olyan háziasszony, amilyen nincs még egy a világon, nagyon jól főz, és apu mindig meg is dicséri. Ilyenkor anyu el szokja mondani apunak, hogy milyen sokba került az ebéd, és ha apu ilyen jókat akar enni, akkor több pénzt adjon haza. Anyu mindig sokat beszél a pénzről apunak, aki már megszokta, hogy anyu mindig kevesli azt a pénzt, amit tőle kap. Apu ezért már nem mérgelődik úgy, mint azelőtt, hanem külön ad pénzt anyunak ruhára a prémiumából, meg ha vendégek jönnek arra is külön ad pénzt, mert anyu mindig kisírja tőle.

Aztán meg arról is írtam a dolgozatban, hogy az én anyukám nagyon szépen öltözködik, mert sok ruhája van, és még több cipője meg táskája, azonkívül négy tavaszi kabátja, valamint két téli kabátja és egy bundája is van. Tehát apu mégiscsak sok pénzt ad haza, ha anyu ennyi mindent tud magának venni. Egyszer kifigyeltem, amikor anyu Margit néninek elmondta, hogy ő komoly stexet tud megspórolni a háztartáson, vagyis rajtunk, mert apu szerény kosztos, de erről apunak nem szabad tudnia, mert akkor ugrik a külön pénz, amit anyu szok kapni aputól.

Azt is beleírtam a doliba, hogy anyunak gyakran van migrénje, és ilyenkor azt mondja apunak, úgy érzi, sohasem lesz jobban, mert ő életképtelen, amit az is bizonyít, hogy még a vásárláshoz sincs kedve, pedig azt nagyon szereti. Apu ilyenkor csudára meg van ijedve, mert anyu csak jár-kel, és szomorú szemekkel hosszú ideig csak egyfelé néz, és nem beszél egy szót sem, ami anyunál a betegség jele, s bánatosan végzi munkáját a háztartásban. Apu ilyenkor fel akarja vidítani, és nagyon kedves hozzá, amire anyu végre megszólal, de megint csak azt ismételgeti folyton, hogy ő életképtelen, és meg akar halni. Én mindig sírok ezen, apu azonban nem sír, hanem mindent megpróbál, még kedvesebb anyuhoz, és mindenfélét hoz neki, narancsot, csokit, banánt, még virágot is, aminek anyu úgy örül, hogy rámosolyog apura. Már volt az is, hogy amikor anyu egyszer megint életképtelenségbe esett, akkor apu hozott neki egy kiskosztümre való angol szövetet. Anyu erre nagyon felvidult, és amikor apu még hatszáz forintot is letett neki a szövet mellé csináltatásra, akkor anyu a nyakába borult apunak, ott sírt egy ideig, és utána elmúlt az életképtelensége. Így kapta aputól a bundát is.

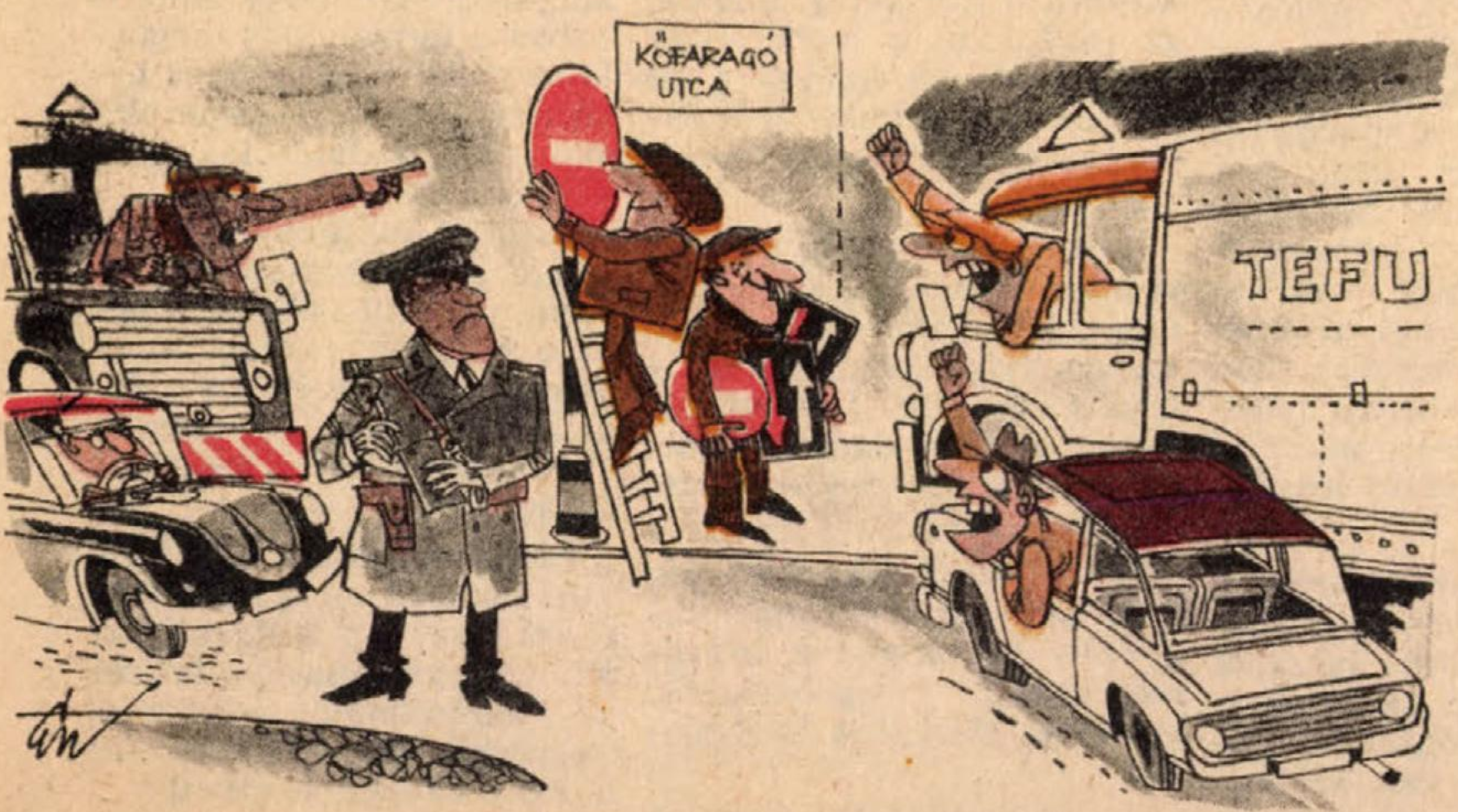

Már nagyon hosszú lett a dolim, és apuról már csak annyit tudtam írni, hogy viszont az én apukám egy nagyon jó és igazságos ember.

A tanító néni megdicsért, és ötöst adott, de amikor hazavittem a dolgozatot, anyu óriási cirkuszt csinált. Rám kiabált, hogy én egy csibész vagyok, nem érdemes gyereket nevelni, és apróra összetépte a füzetemet, amiben a dolgozatom volt, és aztán mingént kapott. Pedig én csak az igazat írtam bele a doliba, ezért is adott rá ötöst a tanító néni.

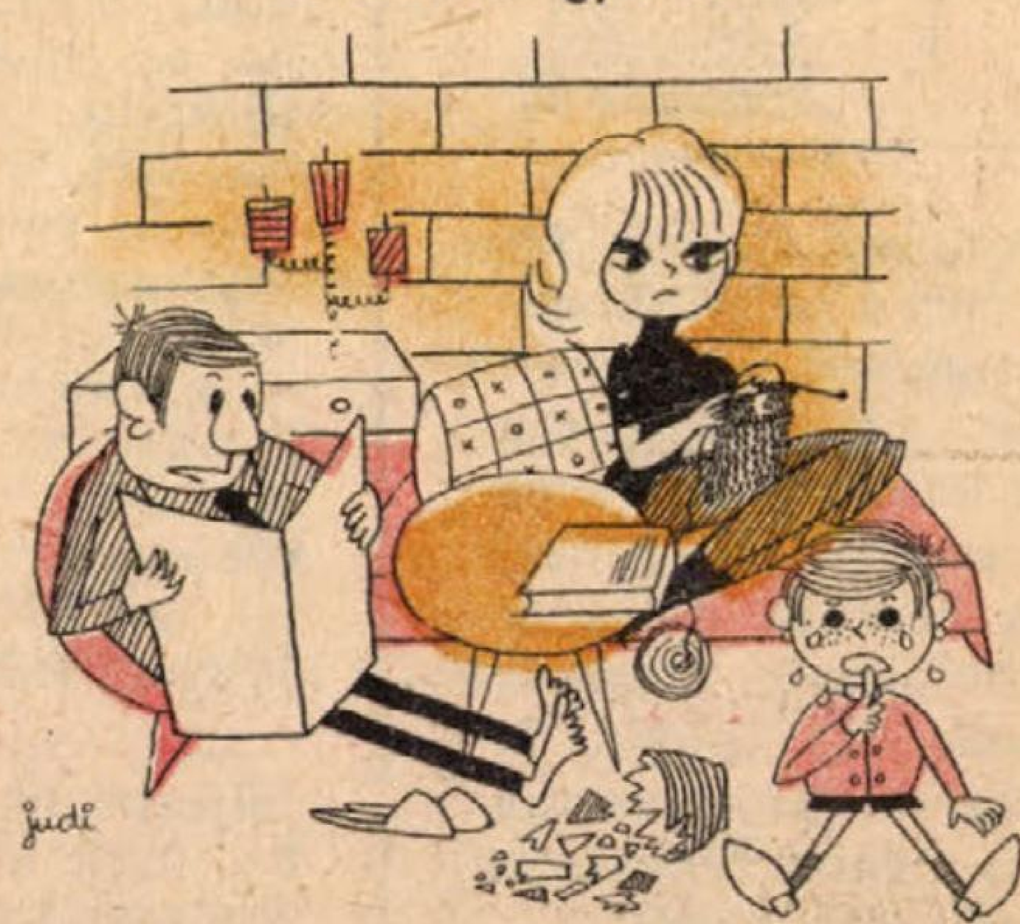
Földes György

Cserebere

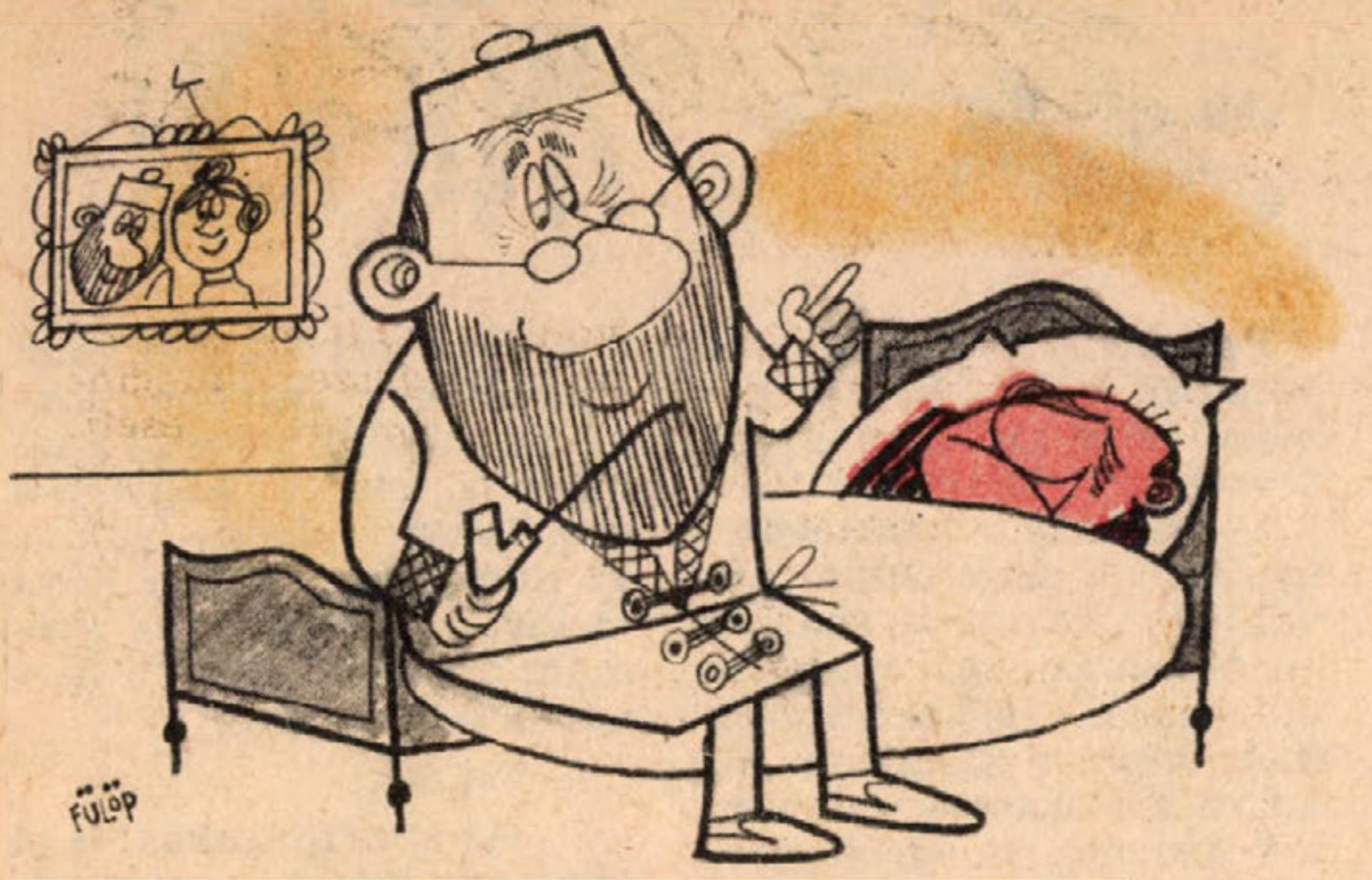
– Ma melyik táblát tegyük ki?...

Tűnődik a gyerek

– Csak tudnám, melyiküktől örököltem ezt a lehetetlen természetemet!

Az igazgató különös álma

– Ha rossz leszel, elvisz az új gazdasági mechanizmus!

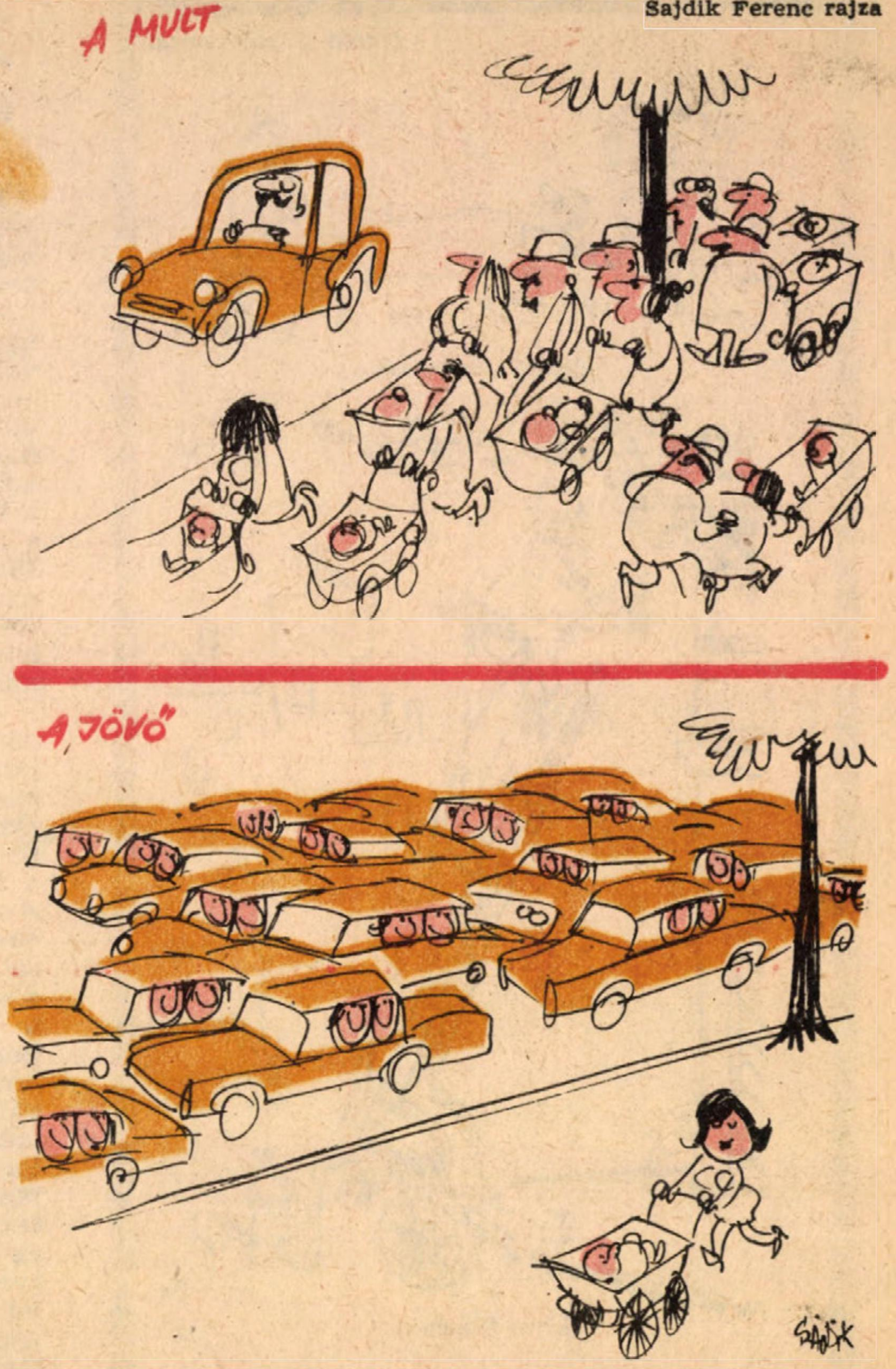
Növelik a mezőgazdasági repülőflottát...

– Hová mégy, Juliska?
– Stewardessnek!

A közlekedés fejlődése

Sajdik Ferenc rajza

Nagyravágyás

– A tévében akartam szerepelni . . .

A FÉRJ BECSÜLETE

A hitvesi önérzet szép példáját mutatta a frankfurti Steffi Reinehr asszony. Feljelentette ugyan a férjét egy félmillió márkás rablásban való részvételért, az 50 000 márkás jutalmat azonban nem fogadta el.

— Nem kell júdáspénz! — mondta. — Nekem a férjem becsülete többet ér ötvenezer márkánál!

SPORTSZERŰ VEREKEDÉS

Az „East Anglian Daily News" törvényszéki tudósítása szerint Mrs. Hinds beismerte ugyan, hogy megütötte Mrs. Card-ot, de az ütés előtt felszólította asszonytársát, hogy vegye le a szemüvegét.

Téli üdülőben

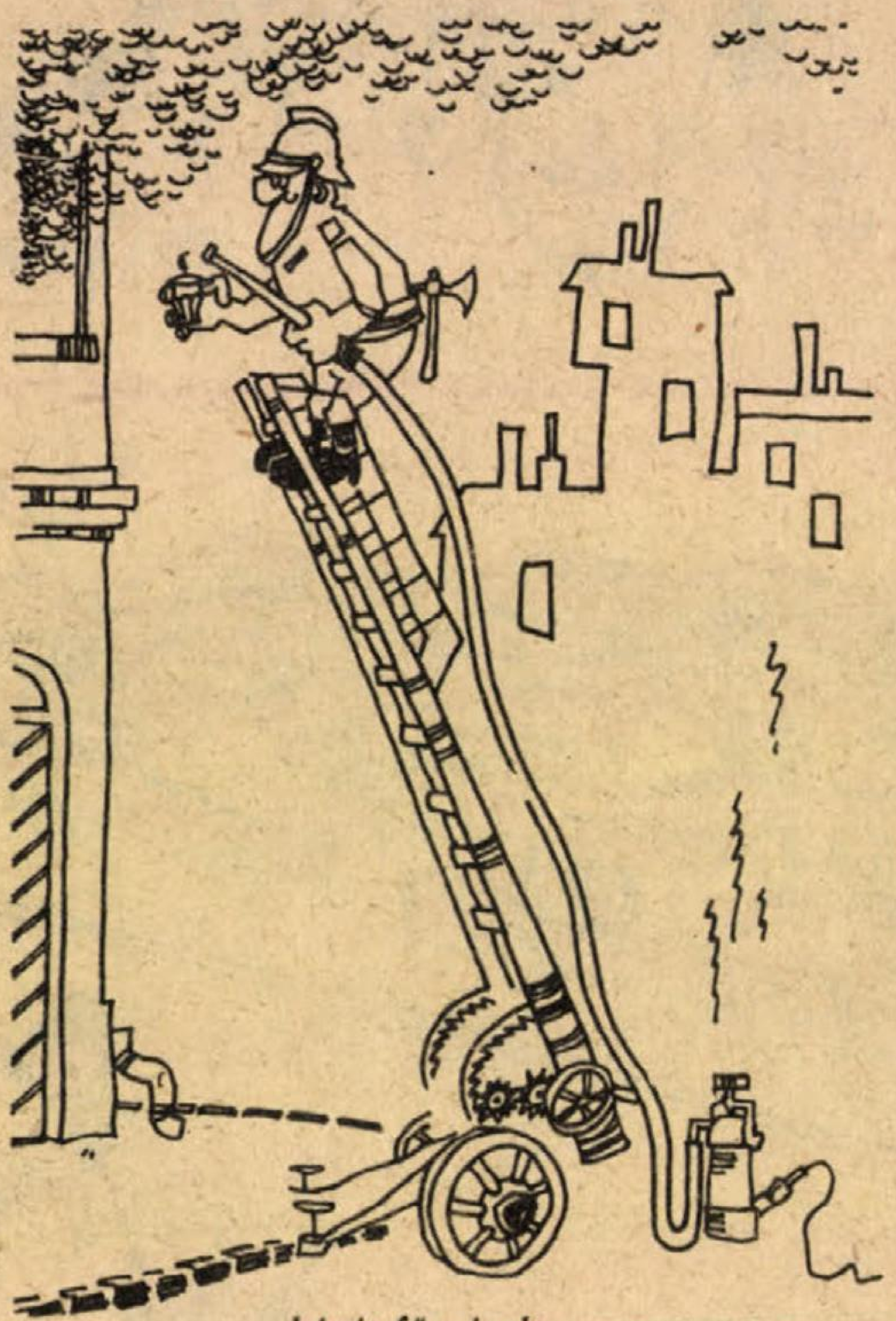
Anziksz az otthoniaknak.

HA MUNKAIDŐ ALATT ŐK IS...

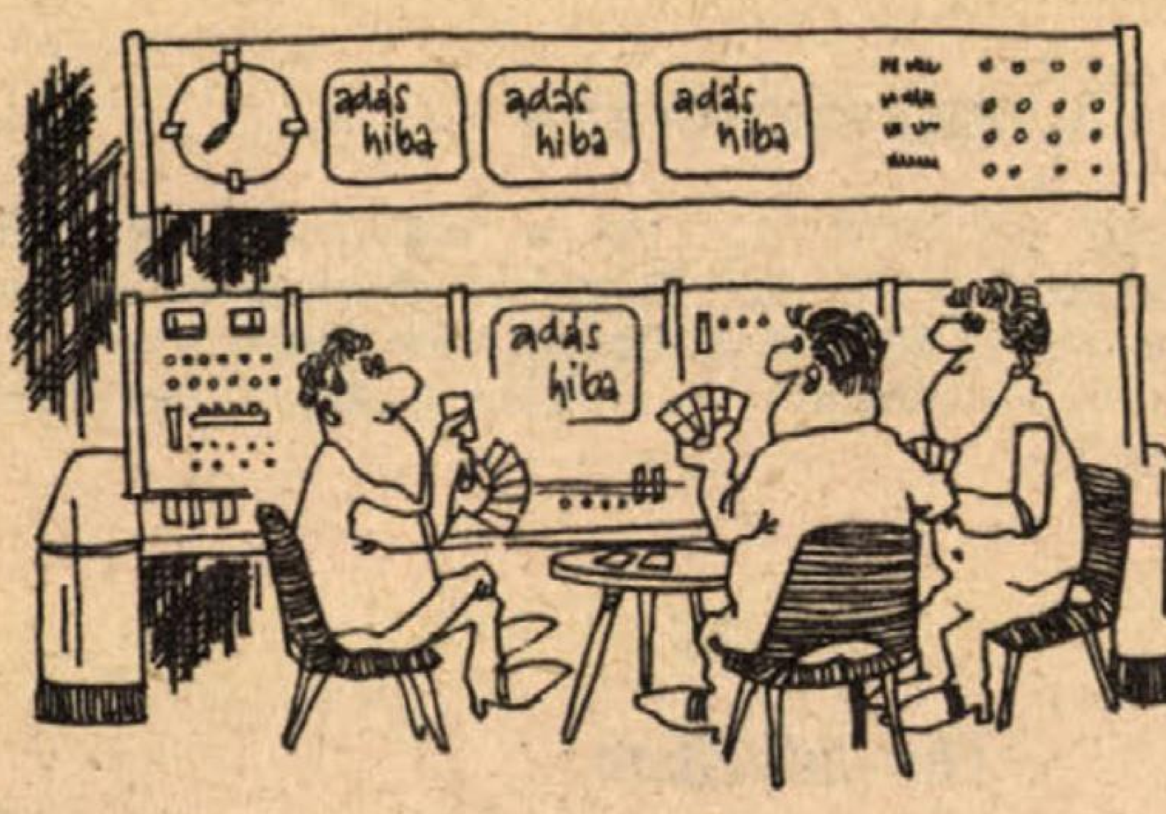
(Fecsó József rajzai)

... újságot olvasnának ...

... kávét főznének ...

... kártyáznának ...

INTERJÚ

Felkerestem angliai otthonában az Ivanhoe rendezőjét, hogy lapom számára beszélgetést folytassak vele.

— Mélységes tisztelettel nyúltam Walter Scott művéhez — kezdte a rendező —, hiszen az angol irodalom kimagasló egyéniségének nagy regénye klasszikus alkotás. Hű akartam maradni a regényhez, és igyekeztem a mű minden részletét úgy filmre vinni, ahogy az író a mesét megálmodta.

— Talán valami részletet lenne szíves elmondani munkájáról.

— Hát itt van például a regény harminckettedik fejezetének eleje. Gyönyörű mondatokkal kezdődik. Figyelje csak: *„A hajnali nap fénye ragyogva hullott oda a tölgyerdő gyepes útjára. A zöld ágakon gyémánt gyanánt csillogott a harmat. Az őztehén a páfrányos sűrűből a szabadabb tisztásra vezette borját.”* Eddig az idézet. Bár nem akartam Walter Scott remekén semmit se változtatni, mégis engedményt kellett tennem a film törvényeinek megfelelően. Megmaradt a hajnali nap fénye, sőt a tölgyerdő is, de az őztehenet elhagytam. Ivanhoe bukkan elő a Walter Scott által leírt páfrányos sűrűből. Tizenketten támadják meg, de Ivanhoe nem ijed meg. Az első három támadót leszúrja, a negyedikbe úgy belerúg, hogy az illető felrepül az egyik tölgyfára, onnan rázuhan az ötödikre, akit agyonlapít. Már csak heten maradtak. Ivanhoe egyik kezében karddal, a másik kezében egy kicsavart fával csépeli ellenfeleit, de közülük csak egyetlen egy bizonyul kemény legénynek. Leszegett fejjel rohan neki hősünknek, fel akarja öklelni, mint valami bika. Ivanhoe félreugrik, hátulról belerúg a támadóba, aki a tölgyerdőt szegélyező folyóba zuhan. És mint ahogy Walter Scott megírta, a filmben is gyémánt gyanánt csillog a harmat a zöld ágakon.

— Remek!

— Az anakronizmust is el akartam kerülni, ezért vigyáztam Ivanhoe korhű öltözékére. Csak egy engedményt tettem: Roger Moore haja borotvahajvágással le-

gyen nyírva. Ez tetszik a nőknek.

— Mi lesz az új munkája? — kérdeztem a rendezőt.

— A bibliát fogom megfilmesíteni. Már most felhívom figyelmét a Káin és Ábel részre. Ebből olyan izgalmas krimi lesz, hogy az Angyal történetek is elbújhatnak mögötte.

— Mi lesz az idegtépően érdekes benne?

— Képzelje el, hogy mesterdetektív fogja kutatni a testvérgyilkosság ügyét. Izgalmas nyomozást forgatok, és csak a film legutolsó kockáiból tudja majd meg a néző, hogy ki volt a gyilkos.

Palásti László

KI MIHEZ ÉRT?

A sarki gyümölcs-közértben
arról folyik a vita:
a modern balettzenének
ki a legnagyobbika.

— Bartók — szól az egyik segéd.
— Ebből látszik, hogy nem értesz
a szakmához, s nem tudod, hogy
Prokofjev — szól a közértes. —

Mert Prokofjev h á r o m n a r a n c s
szerelméről írt valamit.
Bartók pedig mit írt? Csupán
e g y c s o d á l a t o s m a n d a r i n t.

(Nincs baj, ha ez a Ludasban
megmosolyogtatja Önt.
A baj ott kezdődik, ahol
ilyen szakértelem dönt.)

Radó György

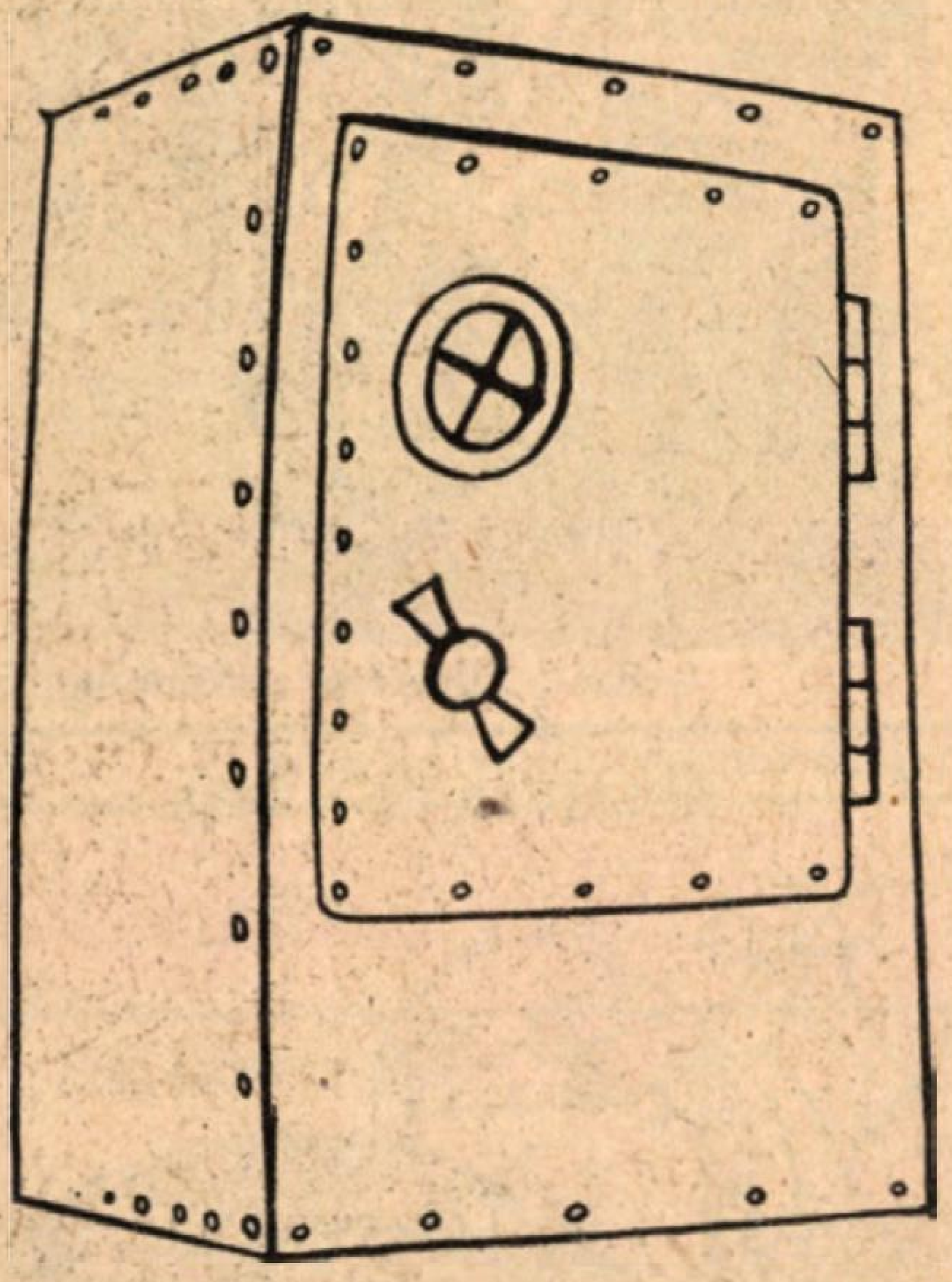
Várnai György rajzai

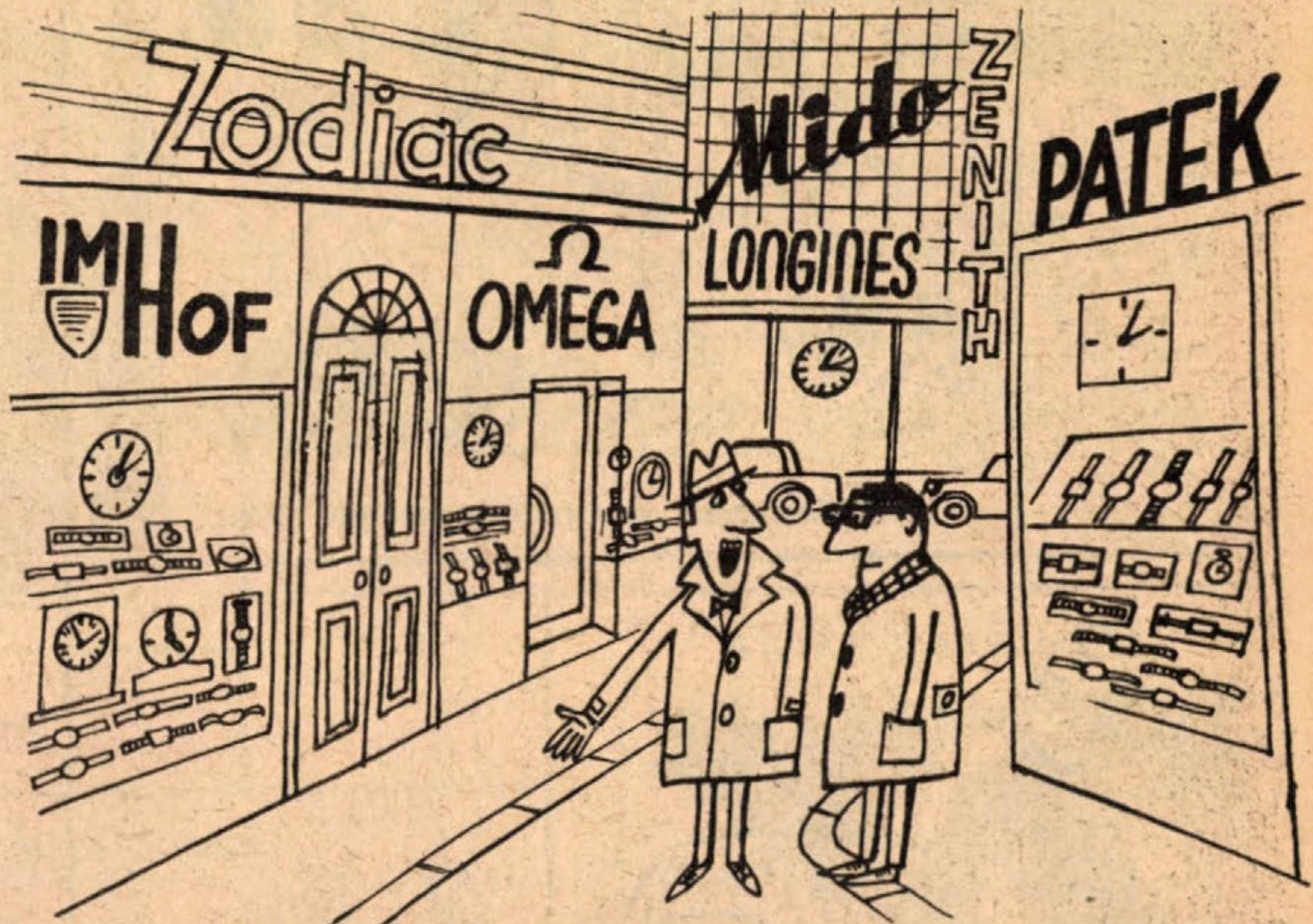
GENFI ANZIKSZ

– Látod, ez a hadügyminisztérium!

A SVÁJCIAK CSODAFEGYVERE

– Minek vegyek órát magamnak, amikor minden kirakatban látom a pontos időt? . . .

a Ludas Matyi színpada

MAMÁK

Szín: *Polgári lakás*

TÓTHNÉ *(50 év körüli nő, be):* Jó napot!

KISSNÉ *(49 év körüli nő. Hidegen biccent):* Üljön le, ha már itt van!

TÓTHNÉ *(erélyesen):* Ülök is, legyen nyugodt. Mindennek maga az oka! A fia elrabolta és tönkretette a lányomat!

KISSNÉ *(gúnyosan):* Talán a lánya döntötte romlásba az én csupa szív fiamat? Miért is egyeztem bele ebbe a házasságba? Tudhattam volna, hogy minden fölborul. A lánya egy órával az esküvő után bevallotta, hogy van egy gyereke Cinkotán.

TÓTHNÉ *(dühösen):* Igen? És hol vallotta be mindezt? Abban a lakásban, amit a fia csak huszonnégy órára kapott kölcsön egy miskolci trafikosnőtől, hogy legalább a házasságuk első óráiban fedél legyen a fejük felett.

KISSNÉ: Mert jogosan gondolhatta, hogy az autót, amit a lánya hoz a házasságba, szépen eladják, és egy szerény otthont vesznek belőle. De az autó helyett csak egy kerékpárt hozott a lánya.

TÓTHNÉ: Majd bolondok lettünk volna eladni az autót! Azért, hogy eligya a kedves fia? Míg udvarolt, a Rózsák téri templomba jártak, hogy együtt imádkozzanak a boldogtalan alkoholisták lelkiüdvéért. De a házasságuk második napján a fia már a Soroksári úti kijózanítóba kérette a leveleit.

KISSNÉ: Persze hogy ivott, mert az én finom lelkű fiamnak bánata volt. A drágalátos felesége az első reggeli előtt megkérdezte: „Mondd, hány cukrot tegyek a rántottádba?"

TÓTHNÉ *(fölényesen):* Én a lányomat nem főzésre neveltem, hanem boldogságra. De hogyan lehetne boldog, amikor kiderült, hogy a tisztelt fia három évet ült sikkasztásért!

KISSNÉ: És hogyan derült ki? A kedves lánya összetalálkozott egy volt cellatársnőjével, és az mesélt el mindent. És most miért jött, ha szabad kérdeznem?

TÓTHNÉ: Csak azt akartam elmondani, hogy miután rájöttek: egyikük sem vethet sokat a másik szemére, egész jól megvannak a fiatalok.

KISSNÉ *(meghatottan):* Végeredményben sikerült gyerekeink vannak! *(Összeborulnak.)*

Galambos Szilveszter

MESE-REVÜNK

MAI CSIZMÁS KANDÚR

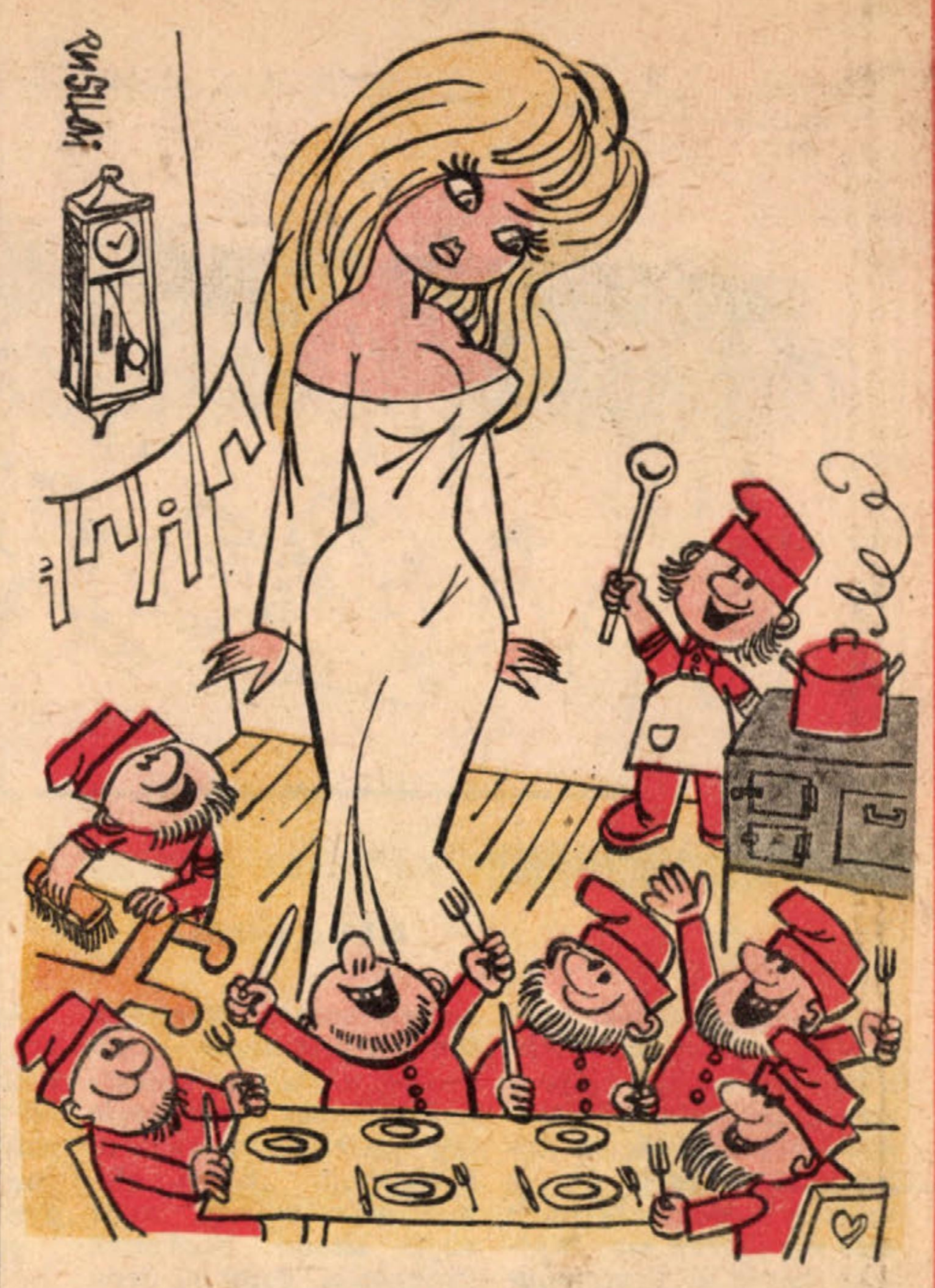

HÁRY JÁNOS

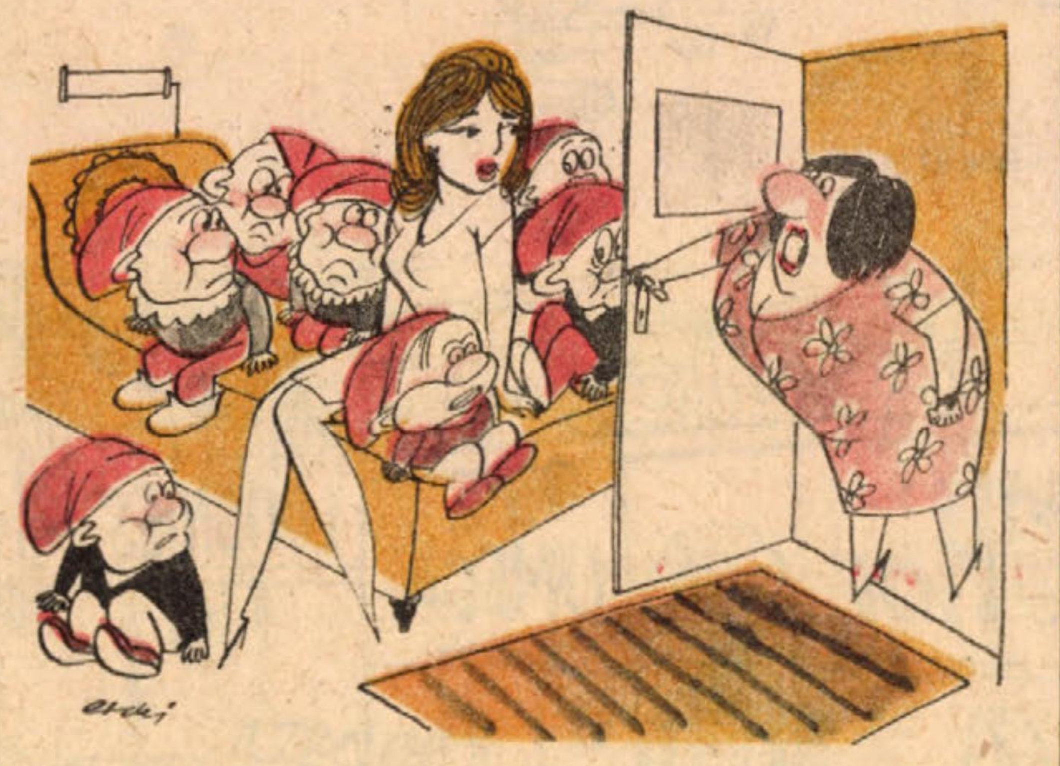
– . . . és a Közértben visszaköszöntek . . .

HÓFEHÉRKE

– Főz, mos, takarít! Régóta keresünk már egy jó bejárónőt.

HÓFEHÉRKE ÉS A HÉT TÖRPE

– De kisasszony, ennyi férfilátogatót nem tűrök! . . .

GYŐZNI FOG!

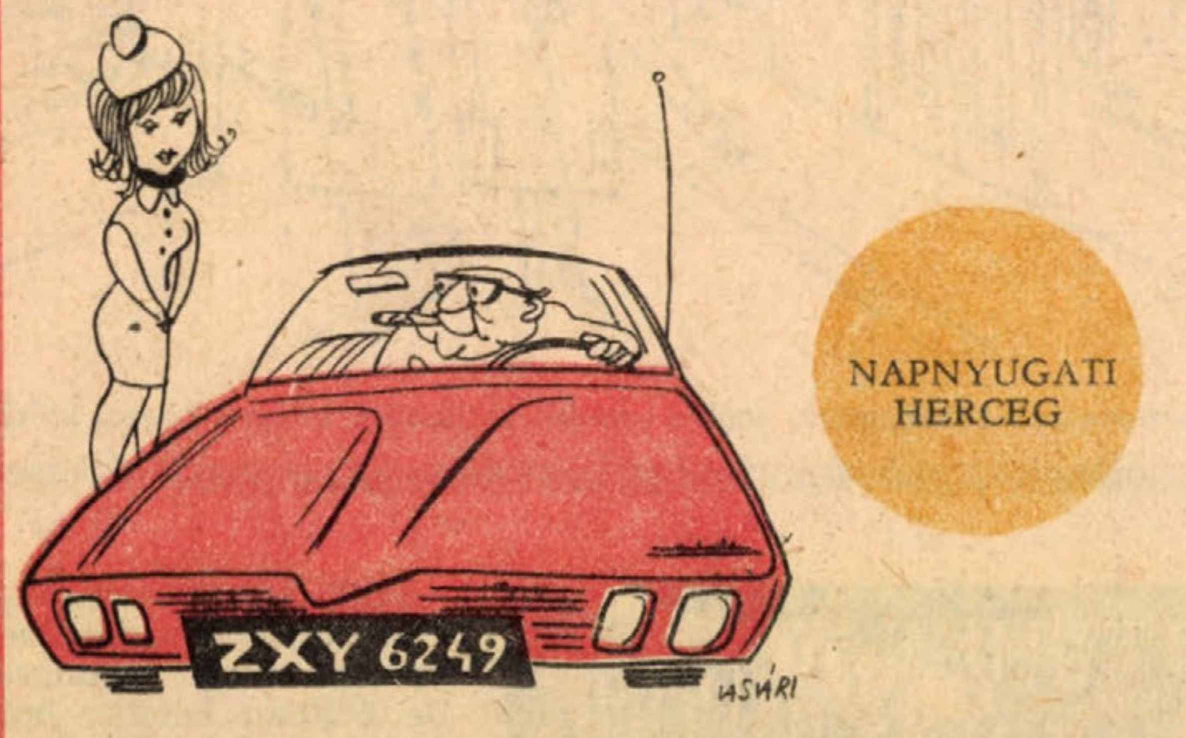
– Ezt a kilencfejű sárkány küldi!

SEHEREZÁDE . . .

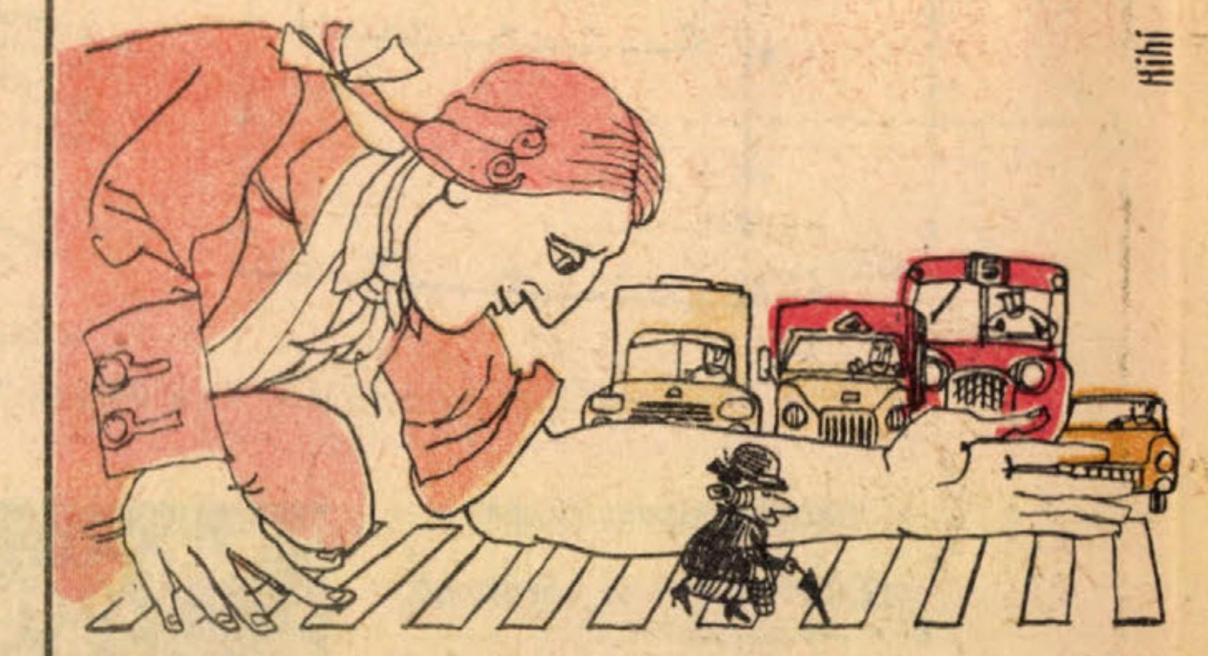

– Rengeteg mesélnivalóm van, gyerekek! . . .

NAPNYUGATI HERCEG

GULLIVER ÉS A ZEBRA

BÉKAEXPORT

– Kikérem magamnak, én elvarázsolt királyfi vagyok!

CSIPKERÓZSIKA

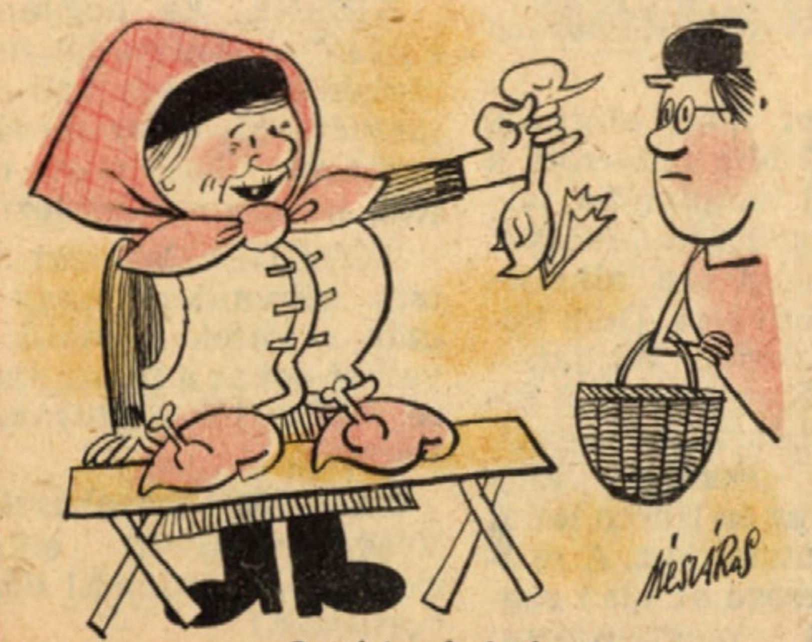
– A Tardyltól másnap nem olyan fáradt . . .

A RÓKA ÉS A HOLLÓ

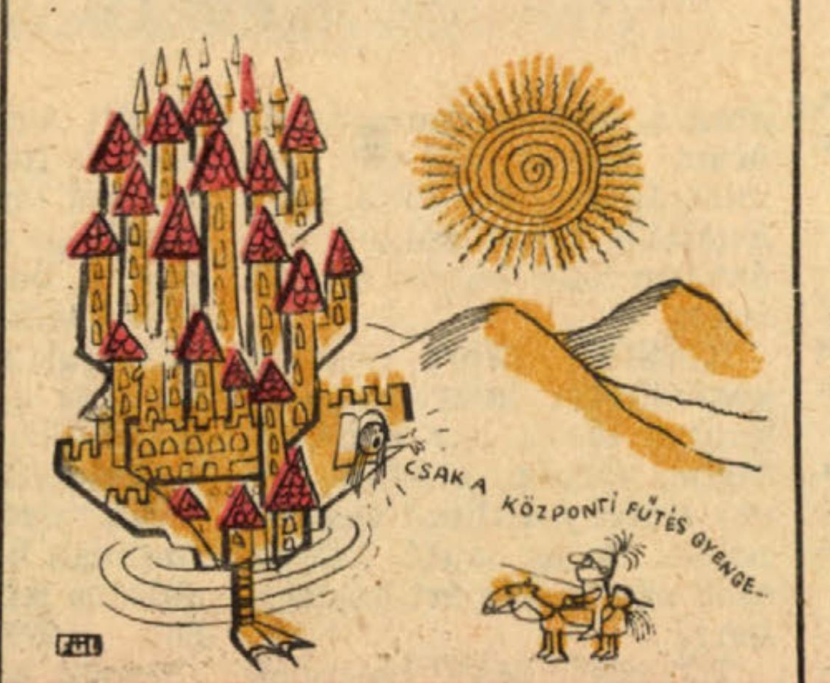
– Nincs kedved egy táncdalfesztiválon indulni, holló koma?

A RÚT KIS KACSA

– Százhúsz forint!

KACSALÁBON FORGÓ KASTÉLY

NINCS BAJ

– De megijedtem! Azt hittem, hogy a vidéki rokonok!

AZ ARANYKULCSOCSKA

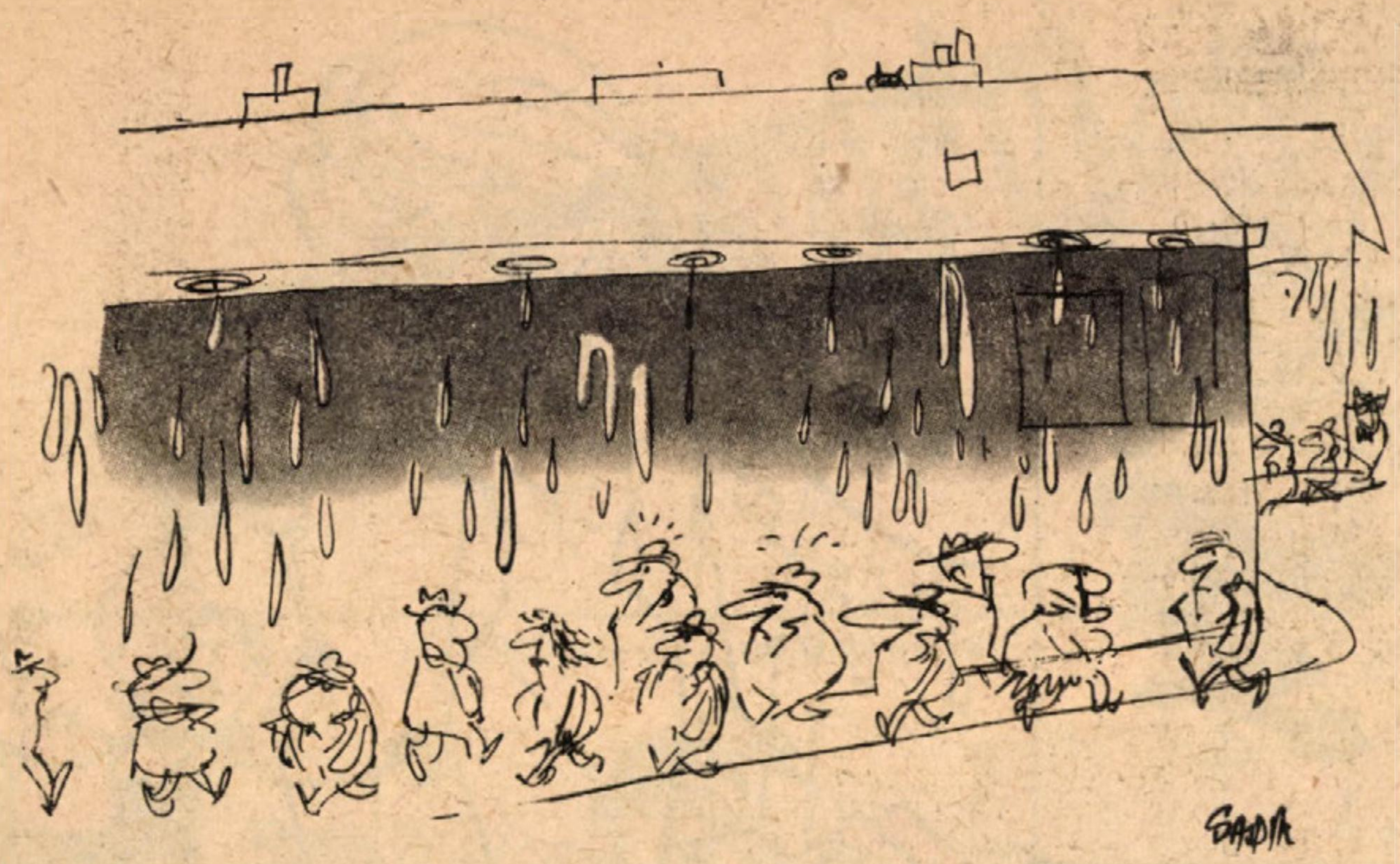

MAI CSIPKERÓZSIKA

Budapest fürdőváros

Sajdik Ferenc rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BIZALOM!

A bélyeggyűjtők már régóta szorgalmazzák: adjon ki olyan bélyegsort a posta, amely magyar festőművészek alkotásait mutatja be. A múlt év decemberének első napjaiban meg is jelent végre a Festménysor, de a gyűjtők még január közepén sem juthattak hozzá. Türelmetlen sürgetéseikre válaszolva, a Magyar Filatéliai Vállalat igazgatója így nyilatkozott az Esti Hírlapban: „kétes elemek azért mohók, mert vagy itthon kívánnak spekulálni, vagy jó áron külföldre akarják eljuttatni a bélyegeket".

Az a tapasztalatom, hogy minden szenvedélyes gyűjtő nagyon „mohó", ha egy érdekes, izgalmas, új sorozatról van szó. Eszerint minden gyűjtő „kétes elem"?

Fő a bizalom!

Korongi Miklós
Bp. XII., Gregus u. 4.

hátha valaki ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss állandóan dicsekszik Nagynak, hogy milyen remekül tud ródlit vezetni. Nagy egyik nap elmegy vele ródlizni. Felhúzzák a szánkót a Szabadság-hegy tetejére, és lecsúsznak a dombon, de a domb alján felborulnak, és mindketten belepottyannak egy árokba. Nagy nyöszörögve feltápászkodik, és így szól:

– Így én is tudnék vezetni.

– Nagy kunszt – feleli Kiss. – Most már könnyű, amikor megmutattam.

*

Fehér száz forintot kér kölcsön egy ismerősétől.

– Jó – mondta az illető. – Adok, de mi történik, ha maga holnap véletlenül meg talál halni?

– Na hallja – méltatlankodik Fehér –, micsoda gyanúsítás! Szegény ember vagyok, de becsületes.

*

Prepaticsék meghívnak egy ismert nevű hegedűművészt az estélyükre. A művész megérkezik, és odalép Prepaticsnéhoz, rámutat a hegedűjére:

– Ez a hegedű, amelyen ma este játszani fogok, több mint kétszáz éves.

– Annyi baj legyen – mondja Prepaticsné. – Ki veszi azt észre?!

NÉVMÁS MECHANIZMUS

Képzeljék, minő öröm: hosszú idő után Cselempével akadtam össze az utcán. Azonnal megragadta télikabátom gombját, és ragyogó arccal kiáltotta:

— Megoldottam a gazdasági élet minden problémáját! Felfedeztem, hogy életünk minden bajának a személyes névmás az oka. Ismered őket egyáltalán?!

— Hogyne — siettem megnyugtatni —, én, te, ő, mi, ti, ők...

— Csak hadarsz, és észre sem veszed, hogy éppen a személyes névmások mechanizmusa okoz minden bajt.

— Nem értem.

— Mondd ki — parancsolta keményen. — „Én vagyok a felelős!"

— Te vagy a felelős — szóltam engedelmesen.

— Látod — kiáltott diadalmasan —, a kísérleti módszer is fényesen igazol. Az „én" immár egyáltalán nem tűri maga mellett a felelősség szót. De még sok igét, jelzőt, határozót sem. Hallottad te már azt a kifejezést valakinek a szájából, hogy: „Én rosszul dolgozom", vagy pedig azt, hogy: „Én vagyok a hibás"?

— Valóban — ismertem el —, ez kiment a divatból.

— Persze, hiszen első személyben már kimondhatatlan. Az „Én" nem engedi. Viszont parancsolóan megkövetel egy sor más értelmű jelzőt, igét. Mindjárt rávezetlek. Mondd utánam szépen: „Én jól dolgozom."

Utána mondtam.

— Érted már, hogy törvényszerűen mi következik mindig az „én" után? De most vigyázz — figyelmeztetett —, jön a felfedezésem lényege. Szerinted van még pazarlás?

— Hát akad — ismertem el.

— És kik pazarolnak? — vágott közbe.

— Hát, ők.

— Elég! Kimondtad: „Ők". Ez a főbűnös, az „ők". A megfoghatatlan bűnöst én lepleztem le. Rámutatok ujjammal, és nevén nevezem: „Ők a hibásak, ők a felelősek, ők a bürokraták, ők a hanyagok." Így beszéltünk eddig.

Diadalittasan emelte magasba kezét, mint győztes hadvezér.

— Mivel felismertem a személyes névmások és a társadalmi jelenségek közötti összefüggéseket, a

megoldás, amely minden még meglevő hibát, bajt, nehézséget megszüntet, egyszerű. Egy csapásra véget ér a bürokrácia, a nemtörődömség, a hanyagság, az élősdiség.

— De hogyan?

— A személyes névmásokat megfelelően átrendezzük. Az „ő" ezután „én" lesz. Az „ők" is „én"-t jelentenek. S így tovább. Tehát, ha azt mondod ezután, hogy „ők a felelősek", akkor ezzel azt mondtad: „én vagyok a felelős". Képletben: ő a hibás = én követtem el a hibát.

— Egy kicsit komplikált...

— Hát az ilyen gyenge felfogásúaknak még világosabb megoldást is kidolgoztam. Törvénnyel kell eltiltani a magyar nyelvből minden személyes névmást... Csak egyet nem.

— És melyiket hagynád életben?

— Az „én" maradhat csupán! Csak azt mondhatod, írhatod és jelentheted: „én vagyok a hibás, én nem tettem meg mindent, én rontottam el — én vagyok a felelős mindenért..."

— Ez igaz is — helyeseltem —, és akkor én megyek is. — És sietve távoztam. Meg sem sértődhet Cselempe, hiszen csak az ő találmányát alkalmaztam.

Faragó István

Takarékosság

– Mi a hivatalban már javában takarékoskodunk.

– Lám, ez derék dolog. Örülök, hogy maguk is megértették.

– Most már megértjük. Eleinte sehogy sem értettük.

– A takarékosságot?

– Á. A körleveleket. Tudniillik, a T-osztály a takarékosság tárgyában naponta körleveleket ad ki. Egyszavas körleveleket. Emiatt nehezen értettük...

– Egy szóból állnak? Ilyen rövidek?

– Sok szóból állnak, de egybeírják őket. Tudniillik, a T-osztályon rájöttek, hogy ha ezentúl egybe írnak minden szót, akkor megspórolják a szóközöket. Most már nincs náluk sem margó, sem dupla mássalhangzó, és x-szel írják a tyúkszemet, mert így betűket takarítanak meg.

– Szép dolog a takarékosság, de pont a körlevelekben...

– Nincs.

– Mi az, hogy nincs?

– Nincs pont a körlevelekben. Tudniillik a T-osztályon rájöttek, hogy ha nem tesznek pontot a körlevelekben, akkor... most számítja ki egy bizottság, hogy egy év alatt hány pontot takaríthatnak meg.

– De mit tartalmaznak a körlevelek?

– Takarékossági intézkedéseket. Például tilos már telefonálni.

– Úgy érti, hogy magánügyben...

– Eleinte csak magánügyben volt tilos, de a Szabónét kifigyelték. Tudniillik minden délben telefonált a Szabóné valahova hivatalos ügyben: „Halló, kartársnő, a főmérnök elvtársat... tisztába tették már? Mi az, hogy nincs tiszta pelen... panel...? Fel kell tárni a rejtett tartalékokat!" Mondom, a Szabónét kifigyelték, és most már akárhogy cseng a telefon, csak az igazgató veheti fel. A T-osztály kiutalt neki egy görkorcsolyát, azzal gurul telefontól telefonig.

– De így elfecsérli minden idejét.

– Ó. Mi viszont rengeteg időt takarítunk meg. Már a kávéval is. Tudniillik elrendelte a T-osztály, hogy egy slukkra kell a kávét lehúznunk. És ezzel nemcsak időt takarítunk meg, hanem fáradságot is. Tudniillik elrendelte a T-osztály, hogy a jobboldalt ülőnek jobb kézzel, a baloldalt ülőnek bal kézzel kell fogni a fülét.

– A saját fülét vagy egymás fülét?

– A csésze fülét. Az egyik jobb kézzel fogja, a másik bal kézzel, hogy meg ne lökjék egymást. Tudniillik elrendelte a T-osztály,

hogy ezentúl két-két dolgozó üljön egy széken. Ezáltal sok széket takarítunk meg.

– És mit kezdenek a felesleges székekkel?

– Átadjuk a T-osztálynak.

– Mi az a T-osztály voltaképpen?

– Mondtam már. A T-osztály adja ki a körleveleket a takarékosság tárgyában. Eredetileg csak egy kis gazdasági részleg volt nálunk, de amikor elrendelték, hogy takarékoskodni kell, akkor a gazdasági részleg felfejlődött T-osztállyá, amelyiknek mind több szék kell. Mert minél jobban kell takarékoskodni, annál nagyobb T-osztály kell.

– De hiszen a takarékosság létszámcsökkentést is jelent!

– Persze. A T-osztály létszámnövekedése szoros kapcsolatban van a létszámcsökkentéssel. Tudniillik a gazdasági részleget kellett volna mindenekelőtt leépíteni, és ezért fejlődtek fel rohamtempóban, hogy megmutassák, ők nélkülözhetetlenek.

– És maguk miért tűrik ezt?

– Mert a T-osztály valóban nélkülözhetetlen. T-osztály nélkül nem lenne nálunk takarékosság.

– Ugyan már. A maguk T-osztályának az intézkedései nem a munkát segítik!

– Nem hát. Takarékoskodni nem a munka érdekében kell.

– Hanem?

– A hivatal érdekében.

– Mit beszél? Egy szavát sem értem.

– Mi van ezen érthetetlen? Ha nincs T-osztály, akkor nincsenek körlevelek. És ha nincsenek körlevelek, akkor nem tudjuk végrehajtani a körlevelekben elrendelt intézkedéseket.

– Éppen ez lenne a jó!

– Már hogy lenne jó? Ha nem hajtjuk végre az intézkedéseket, akkor kiderül, hogy a körlevelek feleslegesek.

– Nos.

– De ha a körlevelek feleslegesek, akkor kiderül, hogy a T-osztály is felesleges.

– Nos.

– De ha a T-osztály felesleges, akkor mit hajtsunk végre?

– Semmit. Dolgozzanak! És eközben takarékoskodjanak!

– De mit dolgozzunk? Tudniillik, ha dolgozni kellene, akkor... hajoljon közelebb... akkor kiderülne, hogy a mi hivatalunk felesleges.

Komlós János

A szerzőnek most megjelent „Miért kell az oroszlánt felfújni?" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

Foci Feri síugróversenyen

– Amennyivel szebb egy felhőfejes!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

Négyemeletes házunkban a lift többet áll, mint jár. Tavaly ősszel például három hónapig pihent egyfolytában. Azóta már többször „megjavították" — de a szerelők talán még haza sem értek, mikorra újból elromlott. Mi már nem is álmodozunk „örökmozgó" liftről, már azzal is beérnénk, ha egyszer annyira megjavítanák, hogy egy hétig járna egyfolytában, hogy ez alatt kipihenhessük magunkat, s új erőt gyűjthessünk a további „turisztikához"!

Az V. ker. Magyar utca 27 számú ház lakói

2

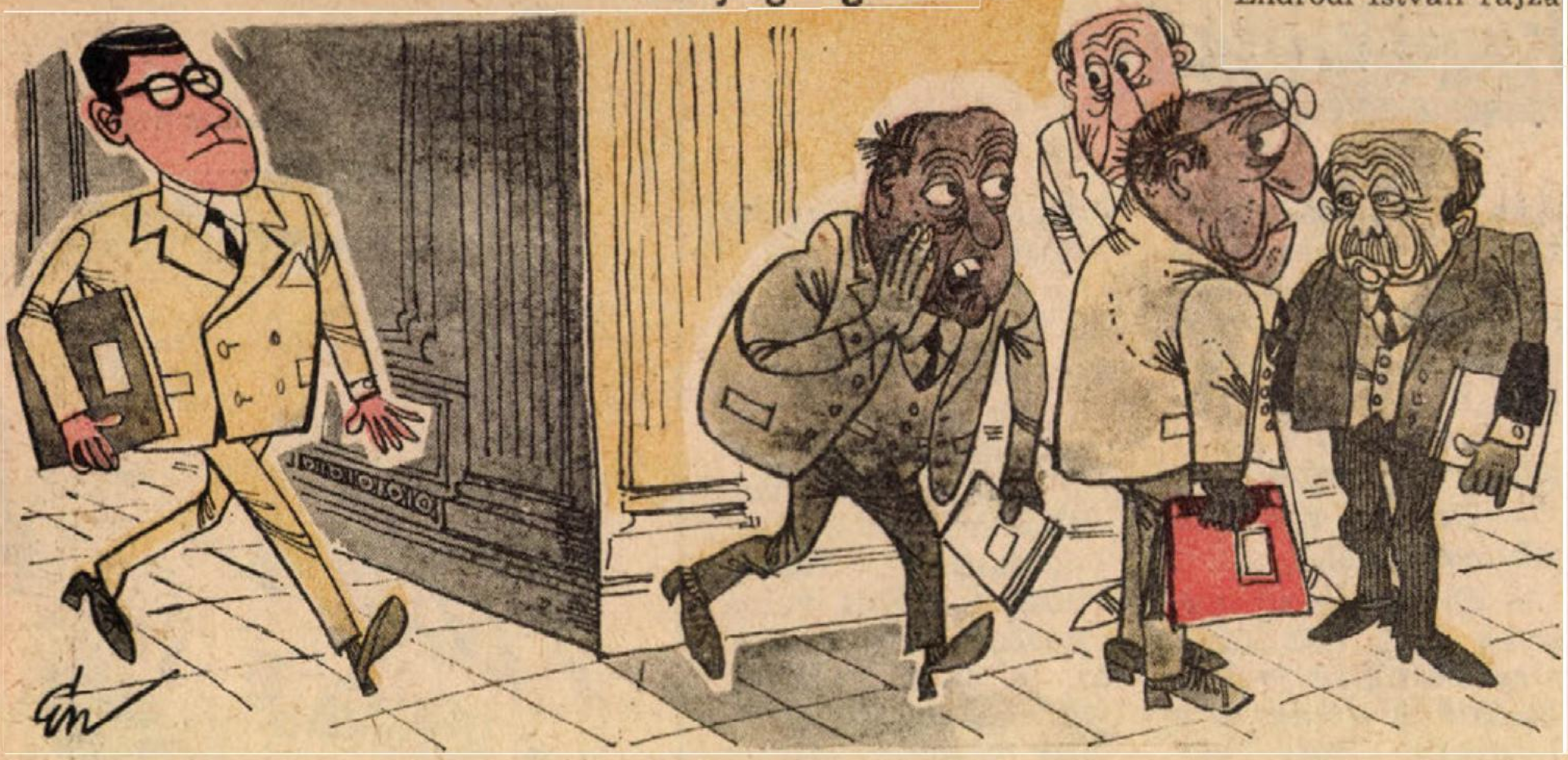
A szentesi TEFU-telep környékén lakóknak nincs éjszakai nyugodalmuk. A sofőrök ugyanis a környező lakóházak előtt parkolnak kocsijukkal, és egész éjjel járatják a motort. Esténként még szellőztetni sem lehet, mert a kipufogó gázok beömlenek az ablakon, sőt még a zárt ajtókon, ablakokon keresztül is beszivárognak a lakásba. Az éjszakai pihenéshez, a friss levegőhöz nekünk is jussunk van, kedves TEFU, ne orozza el tőlünk!

A Rákóczi utca lakói Szentes

Az új igazgató

Endrődi István rajza

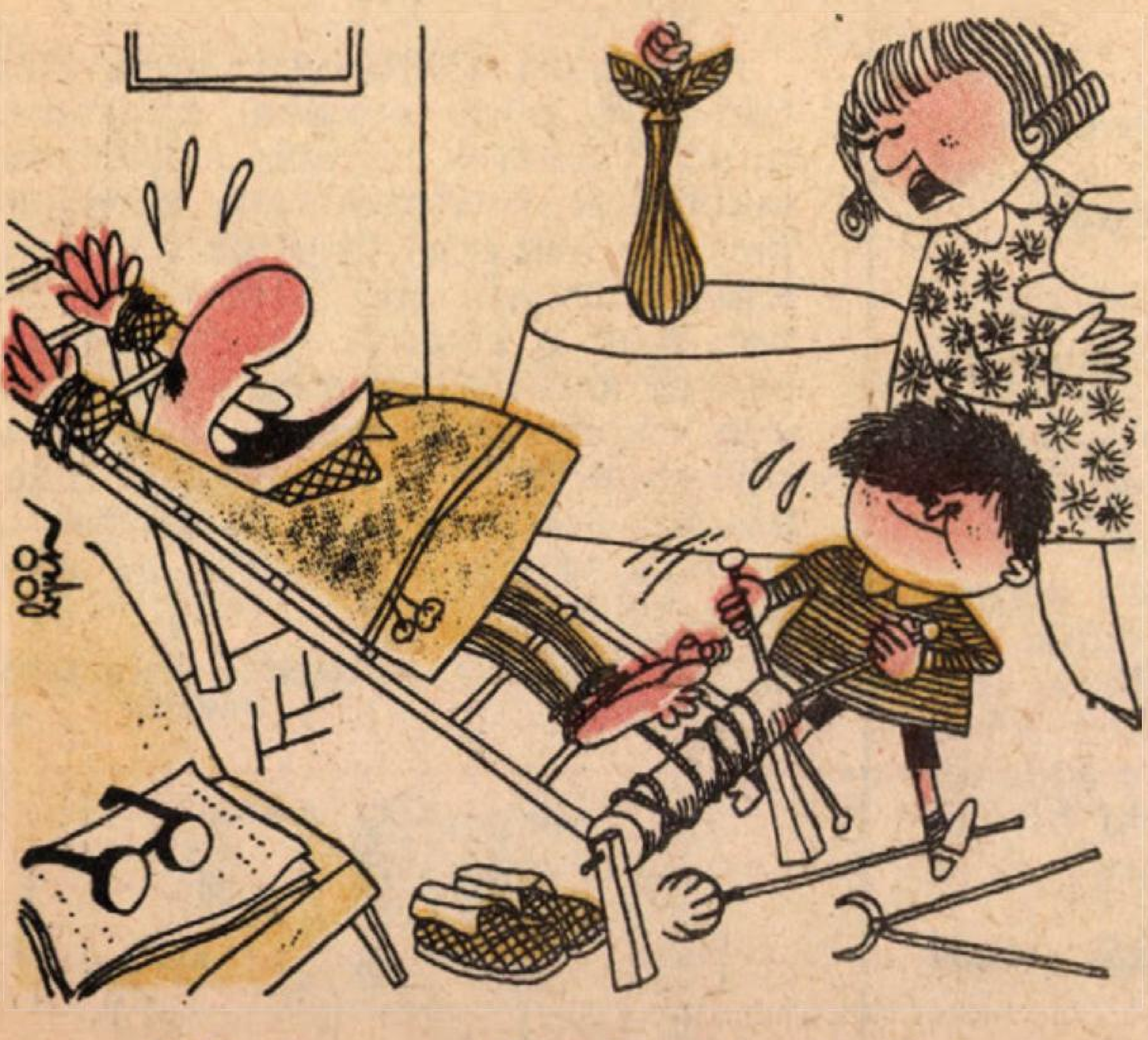
– Vigyázzatok, fiúk jön az öreg! . . .

Női dolgok

– Én vigyázzak a maga harisnyájára is?!

Esti játék

– Kisfiam, ne macerálд már annyit az apádat! . . .

Pesti tudósítónktól

Úgyszólván minden elárulja az ember egyéniségét. Egy angol tintagyár szakemberei, talán tintapszichológusai, megállapították, hogy a bátor emberek a fekete tintát részesítik előnyben, a feltűnni vágyók a pirosat, a szerelmesek pedig a lilát. Hozzátehették volna, hogy a sorsukba belenyugvó emberek azt a tintát részesítik előnyben, amelyet éppen kapnak. Végül vannak, akik egyéniségüket ceruzával és golyóstollal titkolják.

*

Széles körű újságolvasással mindig értesül az ember valami érdekes újdonságról. A „Műszaki Élet" például beszámol arról, hogy a vidéki autóbuszokon perselyes rendszert óhajtottak bevezetni. Igen ám, de nem sikerült olyan gyárat találni, amely hajlandó lett volna 600 perselyt gyártani. A közlekedés leleményes szakemberei azonban nem estek kétségbe, hanem vásároltak 600 alumínium lábast, s ezeket a tetszetős főzőedényeket alakították át autóbusz-perselyekké.

Én a magam részéről büszke vagyok a magyar iparra, amely perselyé átalakítható lábasokat tud gyártani, nyilván egyedül az egész világon. És ha a fokozott perselyesítés következtében lábashiány áll elő, még mindig tudunk olyan perselyeket gyártani, amelyek könnyűszerrel átalakíthatók lábasokká.

*

„Amerikai gengszterizmus Rómában!" — olvasom a riasztó címet, majd ezt a mondatot: *„Olaszországban példa nélkül álló, közveszélyes és amerikai stílusú gengszterekről van szó!"* Istenem, hát ilyen hálátlan az utókor? Már elfelejtettük, hogy az amerikai gengszterizmust olasz banditák alapították meg? Hát nem mond már semmit ennek a kornak Al Capone, Costello, Luciano, és Anastasia neve?!

f. l.

E heti hirdetéseink

PÁRBESZÉD A MOZIBAN

— Ez ki?
— A doktor.

— Az előbb még sokkal öregebb volt.

— Megelevenedett előtte a múlt.

— Dehogy. Azt álmodja, hogy fiatal.

— Ez nem álom. Visszagondol.

— Ahá. És ez ki?

— A doktor. Elképzeli a jövőjét: tengerész szeretne lenni.

— Egy nyolcvanéves orvos?

— Mondom, hogy megelevenedett a múltja. Most csak ötéves.

— Ötéves? Ez a szakállas pasas?

— Most már ismét a mában vagyunk.

— Szóval mégis tengerész?

— Nem. Ez álom.

— Régen álmodja?

— Nem. Ma.

— Azt hiszem, tévedsz. Ez a doktor fia. Megelevenedik előtte a jövő, és maga előtt látja a fiát.

— Nincs is fia.

— És ki ez a kis klapec?

— A doktor.
— Ma?

— Régen. Ismét eszébe jutott a gyerekkora.

— Ennek az ötévesnek?

— Nem. Az öreg doktornak.

— De hiszen ez nem is fiú, ez lány.

— Hányszor mondjam még, hogy megelevenedett előtte a múlt?

— A múltban lány volt?

— Ez egy gyerekkori pajtása, gyerekkori szerelme.

— Azt hiszem, tévedsz. Biztos azt álmodja, hogy lány.

— Hülye! Visszagondol.

— Nem gondol vissza. Ez ma játszódik. Megelevenedik előtte a ma. Gyerekkorában, amikor visszagondolt a jövőjére.

— Pszt! Ez már ma játszódik.

— Álmában?

— Nem. A valóságban.

— Ahá. És ki ez az öreg tengerész?

— A doktor.
— A valóságban?

— Nem. Visszagondol.

— Tengerész volt, mielőtt orvos lett volna?

— Annyit beszélsz, hogy már kezdem én is összezavarni a dolgot. Ezt az öreg orvos elképzeli.

— Régen?

— Nem. Ma.

— Az öreg orvos elképzeli, hogy öreg tengerész?

— Pszt! Csendben legyél! Már mindenki ide figyel!

— Csak azt mondd még meg, hogy ki ez a kis klapec már megint? Visszagondol?

— Dehogy. Ez annak a lánynak a gyereke, akivel együtt játszott.

— És ki ez a csinos, fiatal nő?

— Hol?

— Nem látod? Az, aki ott a barackfán hintázik.

— Te megőrültél! Ott nincs is barackfa, és nincs is nő.

— Biztos?

— Biztos.

— Jézusmária! Akkor megelevenedett a múltam. Ennek a nőnek valaha udvaroltam. Kisztihand, Bözsike!

— Maradj csöndben!

— Csöndben maradok ... De ki az a kis klapec?

(Minden kezdődik elölről.)

Mikes György

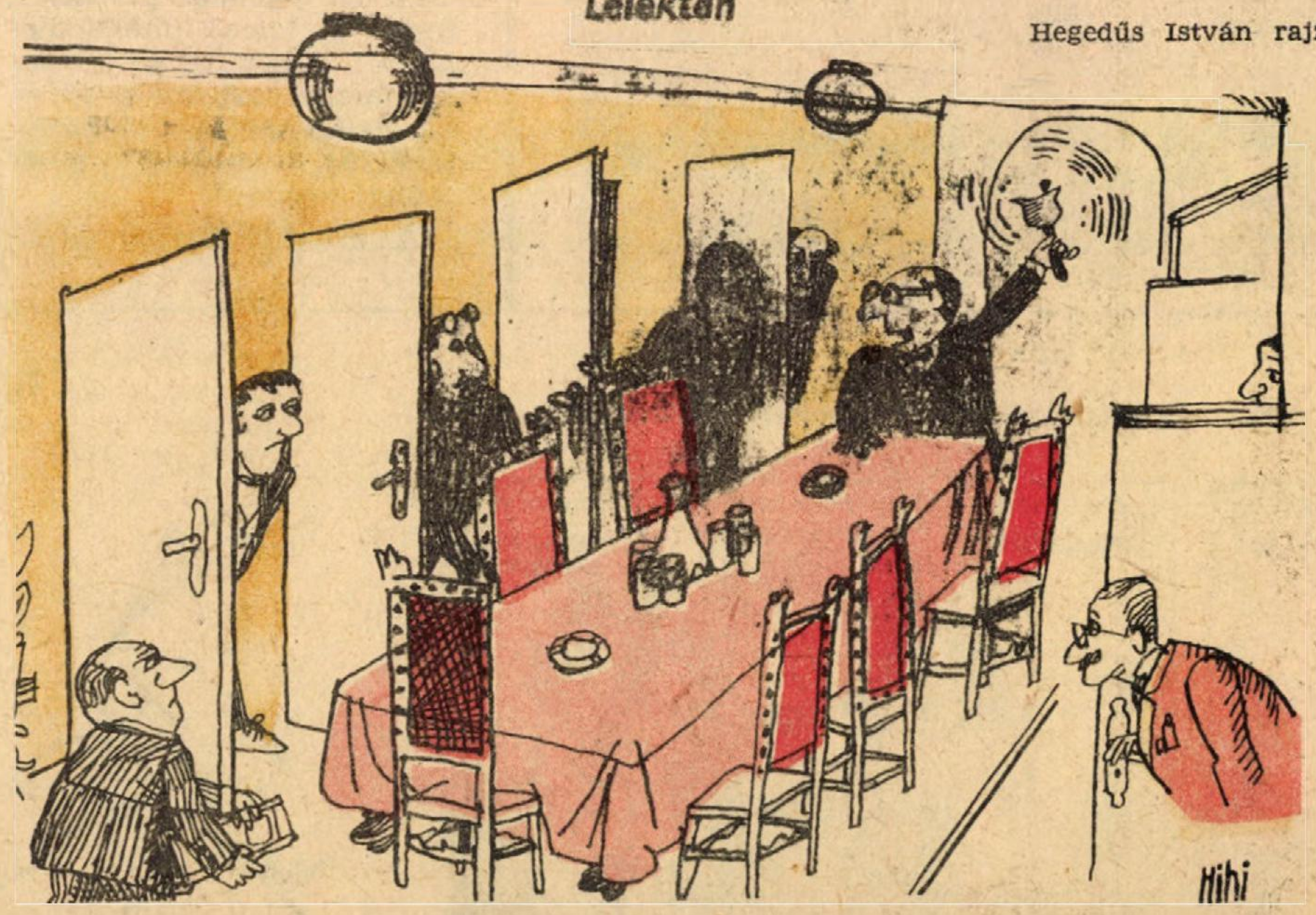
Modern idők

Balázs-Piri Balázs rajza

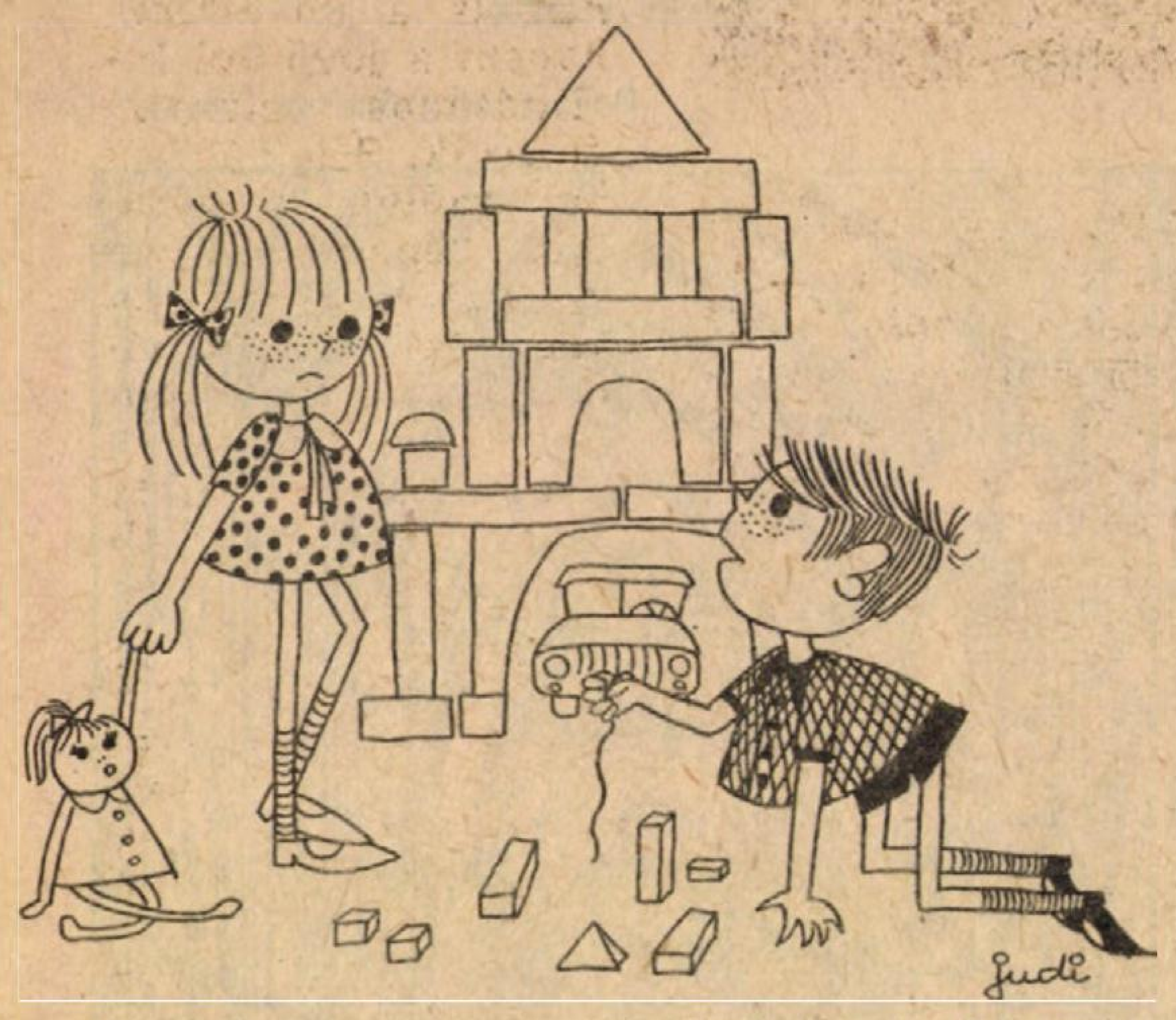
Lélektan

Hegedűs István rajza

– Mi az, a folyosón lesz az értekezlet? . . .
– Igen, őszinte véleményeket akarok hallani . . .

Gyermekszemmel

– Te melyik nevelésnek dőlsz be? Az óvodainak, a nagymamáénak vagy a szüleidének?!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KONVEKTOR — KÁLVÁRIA

Újonnan épült társasházunkban a gázfűtést már 1965-ben engedélyezték, de a gázkonvektorok beszerzésére csak a közelmúltban kerülhetett sor. Hosszan tartana, ha részletesen elsorolnám ezzel kapcsolatos kálváriámat. Ehelyett inkább az összesített „statisztikai" adatokat írom le csak. A konvektor beszerzésére 18 órát kellett rááldoznom, s ezalatt mintegy 55 kilométernyi utat megtennem, villamoson vagy gyalog. Pendlizésem során az Otthon Áruházban négy, a Gázműveknél hat, az Első Bádogos és Szerelő Ktsz-nél három, a Lumumba utcai OTP-fiókban két, a XIV. kerületi Építőipari Ktsz-nél három ízben fordultam meg, különböző adatok, pecsétek, igazolások beszerzése végett.

Nem értem, miért nem lehet az ezzel kapcsolatos ügyintézést egyszerűbbé, észszerűbbé tenni?

Nem világos előttem, hogy az Első Bádogos és Szerelő Ktsz miért az építtetőkre hárítja át az anyagbeszerzés gondját?

Azzal sem értek egyet, hogy az Otthon Áruház a kedves vevőkkel hordatja fel kivilágítatlan pincéjéből a piszkos árut, miközben az áruház alkalmazottja zsebredugott kézzel nézi az „önkiszolgálást"!

Ádám Sándor
Bp. XIV., Ilosvai u. 38.

A Külső Málnaszörp utcai eset

A múlt év decemberének vége felé egyik éjjel a Külső Málnaszörp utcában szolgálatot teljesítő rendőr különös dologra lett figyelmes. A nemrég átépített reprezentatív ékszerüzletből egy gyanúsan viselkedő férfi surrant ki, majd futásnak eredt.

Miután a hatósági közeg ismételt felszólítására sem volt hajlandó megállni, a rendőr üldözőbe vette, és izgalmas hajsza után a járókelők segítségével elfogta.

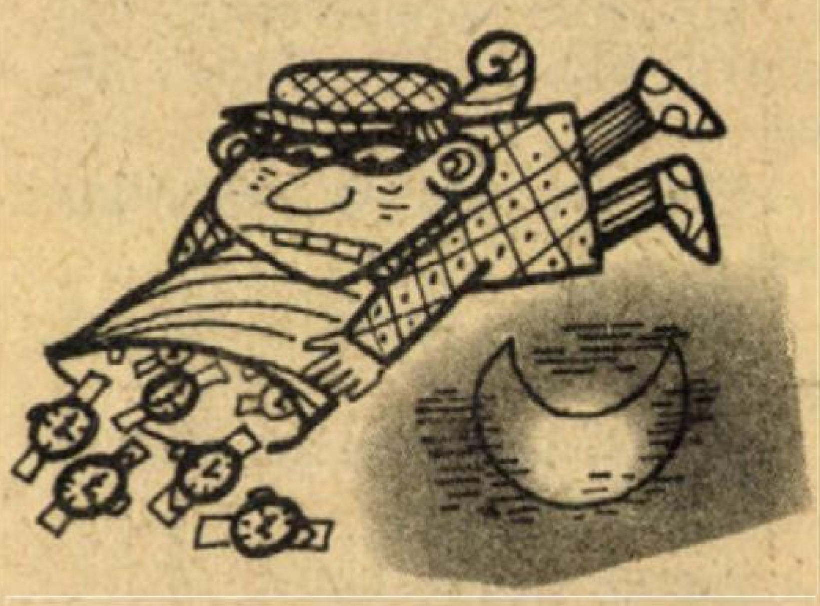
Rövidesen megérkeztek a tett színhelyére a betöréses lopás specialistái, Zabhegyi Ottó felügyelő és csoportja. Konstatálták, hogy a záron külsérelmi nyomok nem találhatók, vagyis a tettes valószínűleg álkulcsot használt. A helyiség alaposan fel volt dúlva. Az elfogott betörőről bravúros nyomozással egykettőre kiderítették, hogy Povács Ernő üzletvezetővel azonos! A megtévedt férfit a felügyelő azonnal őrizetbe vette, és telefonon értesítették a történtekről a vállalat igazgatóját, aki nemsokára megjelent a főkönyvelővel együtt, hogy segítsenek megállapítani a hiányt.

Erre annál is inkább szükség volt, mivel a boltvezetőtől a leggondosabb motozás során sem került elő tárgyi bizonyíték. A detektívek már-már azt hitték, hogy a tolvaj menekülés közben eldobálta az értékes bűnjeleket, amikor a gyors, de lelkiismeretes leltárellenőrzés váratlan eredményt hozott.

Az áruállományban 24 darab arany Doxa órával több volt a kelleténél!!

A bizonyítékok súlya alatt most már Povács Ernő is megtört, és töredelmes beismerő vallomást tett:

— Tizenöt esztendeje dolgozom a Vállalat kebelében, és még sohasem merült fel panasz ellenem. Kérem, én olyan büszke voltam a jó híremre, mint egy operaénekes a hangjára, vagy egy középcsatár a lábaira. Tulajdonképpen ez a hiúság okozta vesztemet... Év végi leltár előtt, szokásomhoz híven, most is megszámoltam az értékesebb darabokat privátim, nehogy meglepetés érjen. Huszonnégy Doxával több volt!! Röstelltem fölötteseimnek bevallani a dolgot, mivel az elmúlt tizenöt év alatt mindig hajszálra stimmelt nálam minden. Elhatároztam, hogy álbetöréssel próbálom fedezni a leltártöbbletet. Ismeretlen tettesekre terelem a gyanút, hogy ők csempészték ide a létszám feletti aranyórákat. Sajnos, nem sikerült. Lebuktam — és a meglett férfi tekintetéből hangtalanul peregni kezdtek a könnyek...

Dalmáth Ferenc

Racionális megoldás

Török tévé

Borravaló-románc

Memóriám bármily gyatra,
Jól emlékszem 46-ra:
Akkor kezdődött e hőskor,
Hogy a jó forint jött őszkor.

„Harc a borravaló ellen!" —
Akkor ebben állt a jellem.
Utálat szállt ellenvészül
Arra is, ki adni készült.

Tábla intett munkahelyen:
„Dolgozónk mind büszke legyen!"
— Baksis? Úri csökevény ez!
Öntudatunk úrrá fényez!

Pincér, borbély, szenesember
Borravalót nemhogy nem mer,
Nem is akar elfogadni!
Sőt! Megszégyenítő — adni!

Hanem aztán idők múltán
Fejlődött a tudathullám,
s ma kit ér ez átkozott vád?
És ki ellen változott át?

— Ki semmit, vagy keveset ád!

Simon Zoltán

BALJÓS címek

Midőn legkedvesebb napilapom sportrovatában a címet elolvastam, tüstént azt mondtam magamban: ebből baj lesz! Az ominózus cím így szólt: *„Már az NSZK elleni mérkőzésén is következő ellenfelére gondol a magyar csapat."* Ki is kapott csapatunk a gondolkozás közben.

Mindebből azonban nehogy azt tessenek gondolni, hogy én jóstehetséggel megáldott ember lennék. Szó sincs róla! A gyakorlat tanított meg engem arra, hogy ha egy újságcikk címében azt olvasom valakiről, hogy nagyon előre gondol, akkor optimizmusra semmi ok.

Olvastam tavaly ősszel: *„A téesz elnöke már a téli gépjavításokra gondol."* Először örültem, hogy az elnök ilyen előrelátó szeptemberben. De aztán kiderült, hogy az őszi nagy betakarítást decemberig sem fejezte be a tsz. Ennek megszervezésére az elnök ugyanis nem gondolt.

„Pracsner Ede már a jövőre gondol" — olvastam egy ötödéves egyetemistáról, aki a cikk szerint vizsgaidőszakban azon tűnődött, hogy Nyúlpusztára menjen-e diplomájával vezetőnek, vagy Budapesten legyen kifutó. Amíg a kérdést eldöntötte, három tárgyból megbukott.

Fabiléki Hátinagy Demeterről is azt olvastam, hogy már nem is a következő, hanem a jövő évi kiállításának anyagán dolgozik. S a néhány hét múlva bemutatott képeiről olyan kritikai megjegyzéseket írtak kiállításának látogatói a vendégkönyvbe, hogy a művész jobbnak látta a vendégkönyvet elhamvasztani.

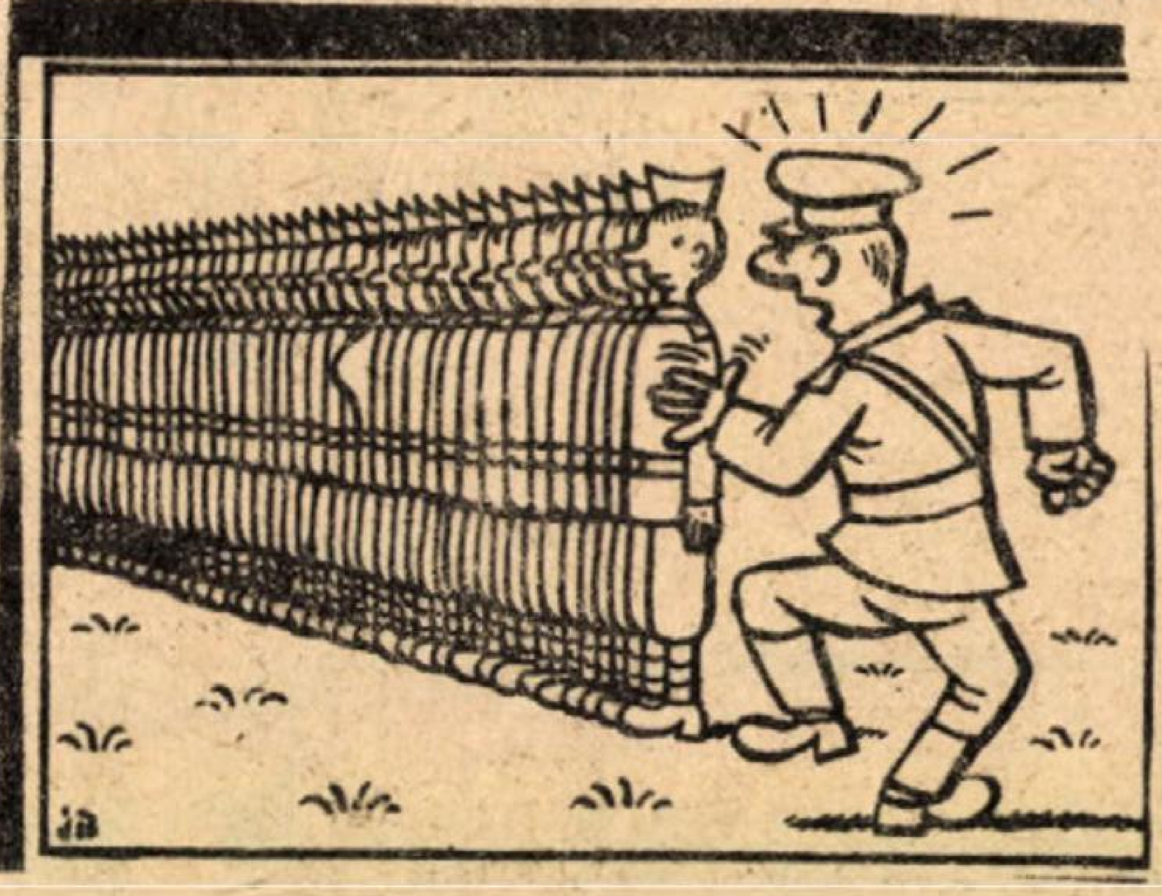
Sorolhatnám az ezekhez hasonló példákat, mert igen sokszor olvashatjuk, hogy X. Y. már a jövőre gondol. Divat ez, vagy mi!?

... Most volt itt a szerkesztőm, és közölte velem, hogy gyenge anyagot adtam neki ezen a héten, tőlem jobbat vár. Mondtam neki, hogy a jövő héten majd elkápráztatom briliáns remekműveimmel. Mert én már most a jövő hétre gondolok.

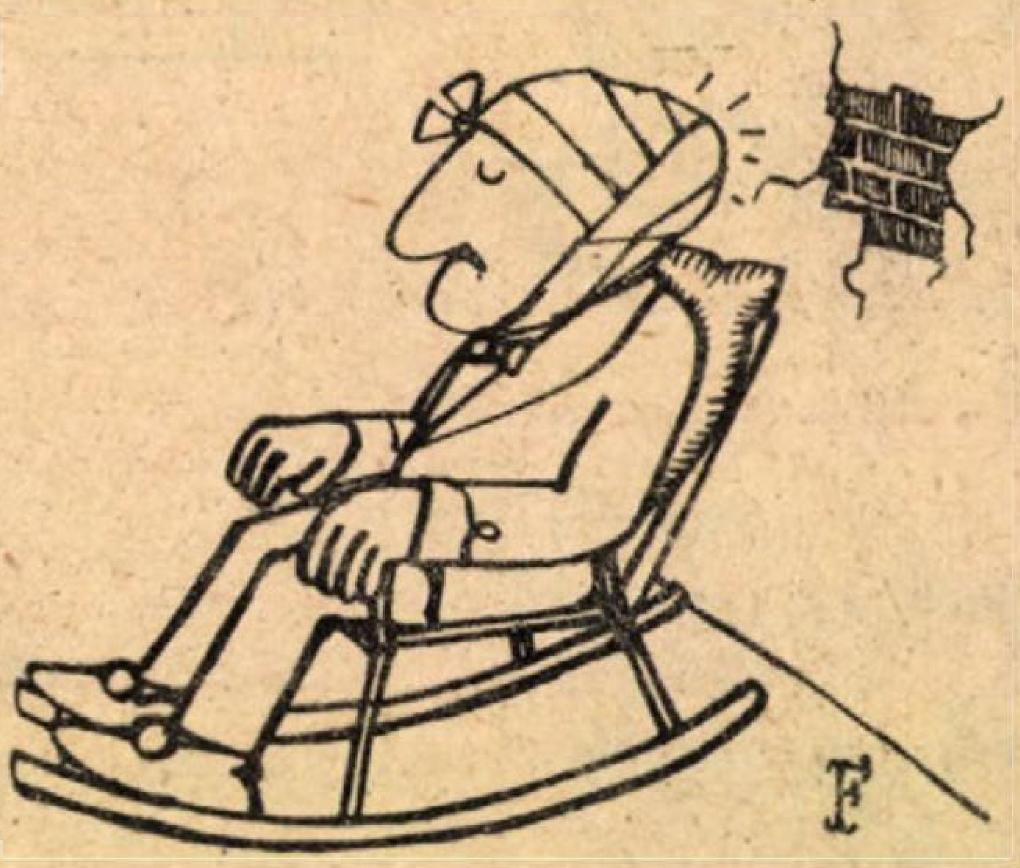
Cseri Sándor

IMPORT HUMOR

VALAMI NEM STIMMEL
(„Dikobraz" Prága)

HINTASZÉK
(„Szpilki", Varsó)

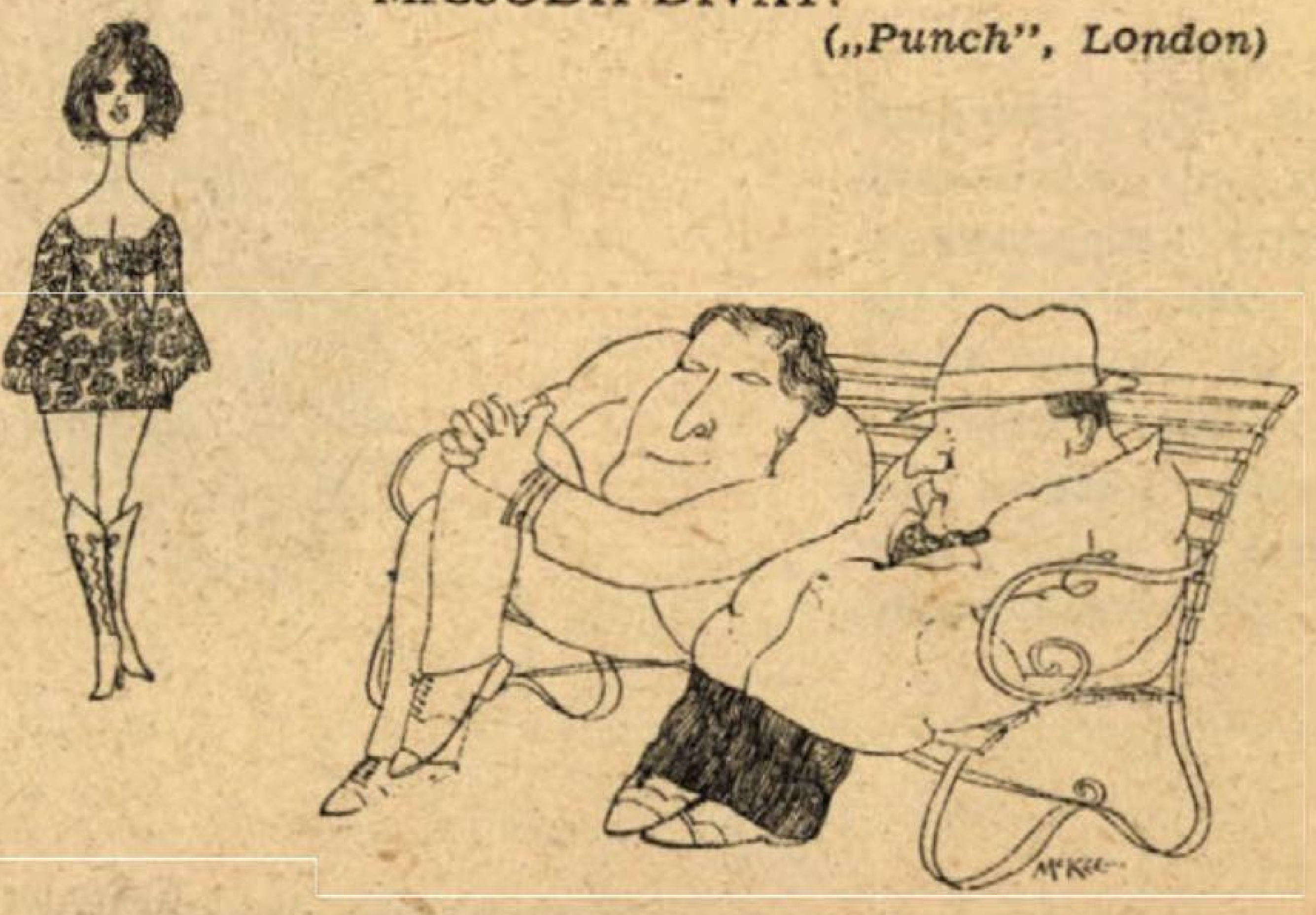

VALAHOL EGY OÁZISBAN
(A „New Yorker"-ből)

– Gyerünk, hölgyeim, gyerünk! Tudomásom szerint, ez nyilvános kút!

MICSODA DIVAT!
(„Punch", London)

– Manapság nem lehet egy jó bokát látni . . .

Fülöp György rajza

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Igényes ifjú

Sajdik Ferenc rajza

– Hallottam olyan helyekről, ahol naponta megvesztegetik az embert…

Ludas Matyi mozija

De.:	**NYUGODJ MEG, KEDVES**
Du.:	**AKNAVESZÉLY NINCS**

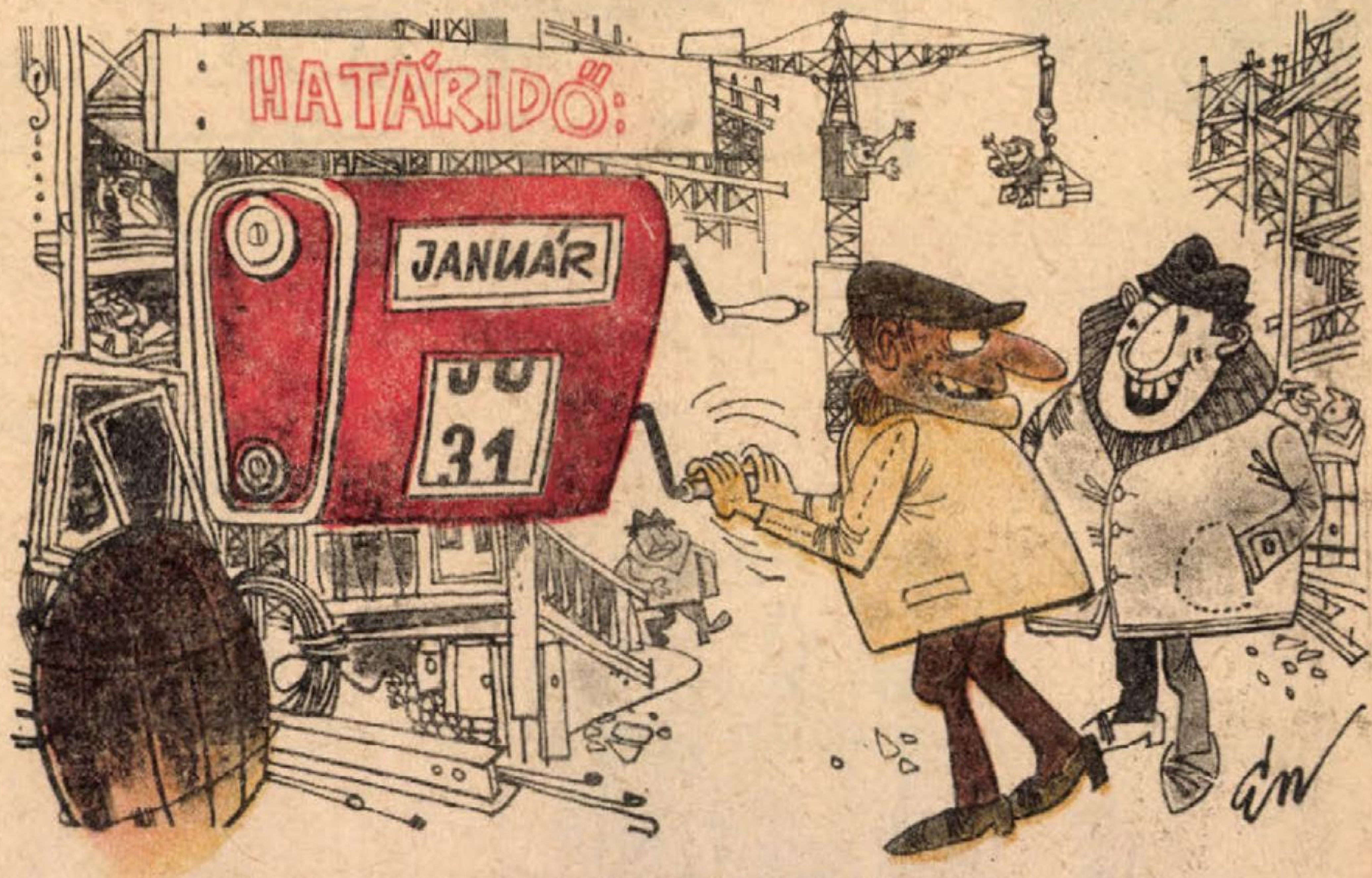
Erős felindulás

– Megőrültél? Egy-két évet akarsz ülni?

Újítás

Endrődi István rajza

– Nálunk soha sincs baj a határidőkkel.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0092 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504